

19 ปี

บนเส้นทางสายศิลปะ-บางแสน-ศิลปกรรมศาสตร์บูรพา

บทกวีสมัยใหม่ มีลักษณะที่ชัดเจนกว่าคือ ความเป็น
สมัยใหม่และสอดคล้องกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป
โดยมีจุดเด่นคือการใช้ภาษาที่เรียบง่ายและชัดเจน
ไม่ซับซ้อนเกินไป และใช้ภาษาที่สื่อความหมาย
ได้ตรงไปตรงมา ไม่拐弯抹角

บทกวีสมัยใหม่มีลักษณะที่ชัดเจนกว่าคือ ความเป็น
สมัยใหม่และสอดคล้องกับยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป
โดยมีจุดเด่นคือการใช้ภาษาที่เรียบง่ายและชัดเจน
ไม่ซับซ้อนเกินไป และใช้ภาษาที่สื่อความหมาย
ได้ตรงไปตรงมา ไม่拐弯抹角

บทกวี "โศกนาฏกรรมและของเหลวที่ระเหยหายไป"
เป็นบทกวีที่บันทึกเหตุการณ์ ประสบการณ์
และเรื่องราวต่างๆ เขียนขึ้นในช่วงระยะ
เวลาระหว่าง พ.ศ.2518-2538 ตั้งแต่เริ่มเข้า
รับราชการจนถึงปัจจุบัน ข้อมูลในช่วงระยะ
แรกอาศัยจากคำบอกเล่าของอาจารย์ธานี
สุวรรณช่าง ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทัย นุตาลัย
ที่มีบทบาทตั้งแต่สมัยเริ่มต้น ทำให้ความ
ต่อเนื่องของประวัติมีความ สมบูรณ์เพิ่ม
มากขึ้น การบันทึกจะอาศัยเหตุการณ์กิจกรรม
และเรื่องราวที่มีความประทับใจแต่ละช่วงเวลา
โดยแบ่งเป็น 3 ระยะคือ

1. 12 ปีของการเริ่มต้นพ.ศ.2518-2529

อาคารเรียนสาขา
ศิลปศึกษายุคแรก
สังกัดในหมวดวิชา
มนุษยธรรมศึกษา
และสังคมศาสตร์
คณะศึกษาศาสตร์
ปัจจุบันเป็นอาคาร
พลศึกษา

อดีตคือ ฐานรากแห่งปัจจุบันและอนาคต

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เริ่มก่อตั้งใน พ.ศ.2498 อยู่ในหมวดวิชา “มนุษยธรรมศึกษาและสังคมศาสตร์” สังกัดคณะศึกษาศาสตร์วิทยาลัยวิชาการศึกษา บางแสน มีเพียงคณะวิชาเดียว จุดมุ่งหมายเพื่อผลิตบัณฑิตทางสายการศึกษาเท่านั้น ภาควิชาศิลปะมีภาระหน้าที่หลัก คือ การสอนวิชา “ศิลปะวิจักษ์ (art appreciation)” เป็นวิชาพื้นฐานบังคับของนิสิตทุกวิชาเอก และวิชา “ศิลปะสำหรับครู” เป็นวิชาเลือกสำหรับนิสิตสาขาวิชาเอกประถมศึกษา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทัย นุตาชัย เป็นอาจารย์ประจำอยู่เพียงคนเดียวต้องแบกรับภาระและรับผิดชอบงานหลายหน้าที่ ด้านวิชา

การ ด้านบริหาร และกิจกรรมของวิทยาลัยทั่วไป อาคารเรียนหลังแรกของคณะศิลปกรรมศาสตร์ อาศัยอยู่ชั้นล่างตึกพลศึกษาในปัจจุบัน ห้องบรรยาย ห้องปฏิบัติทางศิลปะ และห้องพักอาจารย์รวมอยู่ชั้นเดียวกัน พื้นที่ส่วนหน้าตึกได้ออกแบบเป็นตู้โชว์ผลงานศิลปะของนิสิต มีผลงานผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนตลอดทั้งปี สถานที่แห่งนี้จึงมักจะเป็นที่ไว้สำหรับבודแบกบ้านแขกเมืองอยู่เสมอ รองประธานาธิบดีลินคอล์น บี จอห์นสัน ของสหรัฐอเมริกา เคยมาแวะเยี่ยมชมผลงานทางศิลปะของภาควิชา

กิจกรรมของภาควิชาส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางวัฒนธรรมและประเพณี เช่น ลอยกระทง วันเข้าพรรษา วันสงกรานต์ เป็นต้น และเป็นเครื่องหล่อหลอม

ผศ.อุทัย นุดาลัย
 หัวหน้าสาย
 ศิลปศึกษา
 (คนกลาง) น้า
 อ.บุญถิ่น อัตถากร
 อธิบดีกรมการ
 ศึกษา และ
 รองอธิการบดี
 รศ.สวัสดิ์ บุญปาคม
 เข็มชมผลงาน
 นิสิต

ความร่วมมือร่วมใจของนิสิตได้เป็นอย่างดี
 ดังจะเห็นได้จากเมื่อถึงเทศกาลงานสำคัญ
 ทางประเพณี นิสิตจะทุ่มเทความสามารถจัด
 เตรียมกันหามรุ่งหามค่ำไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย
 ผลสำเร็จที่ตามมาก็คือผลงานของนิสิตวิท

าลัยวิชาการศึกษา บางแสน ได้รับการพิจารณา
 รางวัลชนะเลิศเป็นประจำทุกปี กิจกรรม
 ศิลปะสำหรับนิสิตจะมีการปฏิบัติร่วมอยู่ด้วยเช่น
 การแกะสลักไม้ ปั้น เจียน ระบายสี เป็นต้น
 จุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับนิสิตที่

ห้องพักอาจารย์
 ในช่วงระยะแรก
 ใช้พื้นที่บางส่วน
 เพื่อแสดงผลงาน
 ทางศิลปกรรม

อาคารปฏิบัติ
 การทาง
 ศิลปกรรม
 หลังแรก
 ของคณะ
 ศิลปกรรมศาสตร์
 (หลังตีพิมพ์)
 ฝาผนัง
 เขียนภาพ
 ตกแต่งโดย
 รศ.สุชาติ
 เกาทอง

ส่วนหนึ่งของ
 คู่มือพิพิธภัณฑ์
 ธรรมชาติ พิพิธภัณฑ์
 ภัณฑารักษ์ศาสตร์
 ทางทะเล
 (หลังเก่า) ออก
 แบบก่อสร้าง
 โดยคณาจารย์
 จากภาควิชา
 ศิลปะและ
 วัฒนธรรม

จะจบไปเป็นครู อาจารย์ สามารถสอนศิลปะได้อย่างมั่นใจ ผลงานทางศิลปะนอกจากจะทำขึ้นเพื่อการศึกษาในขบวนการแล้ว ผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ยังเป็นประโยชน์เกี่ยวกับอุปกรณ์ทางการสอนสำหรับโรงเรียนต่างๆ ที่ขาดแคลนซึ่งทางภาควิชาจะมีการบริจาคหรือบางโรงเรียนทำหนังสือขอมา

พ.ศ.2514 อาจารย์ชานี สุวรรณช่างศิษย์เก่าของรั้วเทา-ทอง ได้ย้ายจากวิทยาลัยบางแสนเข้ามาช่วยสอนในภาควิชา จึงทำให้เกิดความเข้มแข็งขึ้นมาก ลักษณะความนุ่ม

นวลอ่อนน้อมถ่อมตนของอาจารย์เป็นปัจจัยสำคัญมากในการทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี งานหลายเรื่องที่มีความขัดแย้งกันอย่างมาก อาจารย์จะคอยเป็นผู้ประสานไว้ได้ นอกจากนั้นยังเข้ามาช่วยลดภาระหน้าที่ของผู้ช่วยศาสตราจารย์อุทัย นุตาลัย อีกทางหนึ่งในระยะใกล้เคียงกัน คือ พ.ศ.2515 ผู้ช่วยศาสตราจารย์จารย์มารุต อัมรานนท์ (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปัจจุบัน) ได้ย้ายจากวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร มาเป็นอาจารย์ที่บางแสน และเริ่มต้นเปิดหลักสูตรวิชาโททางศิลปศึกษาขึ้นเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ.2518 เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา (บางแสน) ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน และตั้งภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม สังกัดอยู่ในคณะมนุษยศาสตร์

นิทรรศการ
ศิลปกรรมครั้งที่ 1
ณ ห้องโถงชั้นล่างตึก
หอสมุด
มศว. บางแสน (เดิม)
คณาจารย์ในคณะ
มนุษยศาสตร์
ร่วมงาน

อาจารย์สุชาติ เกาทอง (รองศาสตราจารย์ในปัจจุบัน) เริ่มมาสอนในภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม ปี พ.ศ.2518 กับนิสิตวิชาโทรุ่นแรก 17 คน (รุ่นจามรี) รับผิดชอบในการสอน 22 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ สอนเกือบทุกรายวิชา เพราะอาจารย์สตราจารย์มารุต อัมรานนท์ ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ทำให้ต้องรับผิดชอบหนักมากในช่วงเวลานี้ภาควิชาได้ย้ายที่ทำงานจากตึกพลศึกษาเดิมมาอยู่ที่ตึกมนุษยฯ ชั้นล่างห้อง H108 ห้องพักอาจารย์ภาษาไทย และ H208 (ชั้นสอง) ปัญหาของการเริ่มต้นขยายสาขาวิชาคือ อาคารสถานที่ ครุภัณฑ์ และวัสดุเพื่อใช้ในการเรียนการสอน เท่าที่จำได้ภาควิชาได้งบประมาณประจำปีน้อยกว่าหมวดวิชาศิลปะในโรงเรียนทั่วไป ทุกอย่างต้องใช้กันอย่างประหยัด กระดานดำและการบรรยายจะเป็น

สุชาติรุ่นแรก
ของคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์

เทคโนโลยีทางการศึกษาที่ใช้กันอยู่เสมือนนวัตกรรมใหม่ๆ รู้จักแต่ไม่มีโอกาสใช้เพราะแพงมาก

รศ.สุชาติ เกาทอง
 ผู้ดำเนินงาน
 จัดนิทรรศการ
 ถ่ายภาพร่วมกับ
 นิสิตวิชาโท
 ศิลปศึกษา รุ่นที่ 1
 ในงานนิทรรศการ
 ศิลปกรรมครั้งที่ 1

โครงการพิพิธภัณฑ์ศิลปะและ
 โบราณคดีพื้นบ้านภาคตะวันออกเฉียง
 ของอาจารย์
 มารุต อัมรานนท์ ที่จัดสร้างไว้ตั้งแต่ปี พ.ศ.
 2517 โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากมหา
 วิทยาลัยสมัย ดร.เฉลิมวงศ์ วัฒนสุนทร เป็น
 รองอธิการบดี เป็นสีสนและความภาคภูมิใจ
 ของอาจารย์และนิสิตทั่วไป อาศัยห้อง H208
 เป็นห้องพิพิธภัณฑ์แต่น่าเสียดายการดูแล
 รักษาให้อยู่ในสภาพเดิม และถาวรเป็นไปไม่
 ได้เพราะถูกความจำเป็นของการใช้พื้นที่เพื่อ
 เป็นห้องประชุมคณะมาแทนที่อย่างน่าเสียดาย
 กลายเป็นอดีตตามวัตถุสิ่งของที่มาจัดแสดง
 แต่รอเวลาที่จะรื้อฟื้นขึ้นมาอีก ใครคือผู้เป็น
 หัวหอกและมีใจรักของเก่า หลงใหลในอดีต
 เห็นชีวิตในโบราณวัตถุ สิ่งนี้คงฝากไว้กับคน
 รุ่นต่อไปจะสืบสานวัฒนธรรมศิลป์ให้ยืนยง
 ต่อไป

พ.ศ.2520 ภาควิชาศิลปะและ
 วัฒนธรรมได้เปิดรับนิสิตวิชาเอกทางศิลปะ
 ศึกษาครั้งแรก เป็นหลักสูตรเทียบ 4 ปี เนื่อง
 จาก มศว.ประสานมิตร มีปัญหาไม่สามารถ
 เปิดรับได้ ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยได้พิจารณา
 ศักยภาพ ของ มศว.วิทยาเขตต่างๆ และ
 พิจารณา มศว.บางแสน ให้ดำเนินการ ความ
 น่าเชื่อถือของอาจารย์ในภาควิชาไม่ว่าจะเป็น
 อาจารย์ชานี สุวรรณช่าง และท่านอื่นๆ ช่วยสร้าง
 ความมั่นใจต่อการตัดสินใจ และภาควิชาไม่ได้
 ทำให้ผู้บริหารผิดหวัง ได้พัฒนาคุณภาพและ
 สร้างสรรค์ กิจกรรมรูปแบบต่างๆ รวมถึง
 ขยายสาขาวิชาใหม่ๆ อย่างต่อเนื่องจนถึงในปี
 พ.ศ.2530 ภาควิชาได้เปิดวิชาเอกศิลปะหลัก
 สูตรศิลปศาสตร์ สังกัดคณะมนุษยศาสตร์

ช่วงเวลา พ.ศ.2530-2534 เป็น
 ระยะเวลาของการดำเนินการในแผนพัฒนา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 6 และ 7
คาบเกี่ยวกัน มีโครงการต่างๆ เกิดขึ้นอย่าง
มากมายเป็นประวัติการณ์ อาทิ โครงการจัด
ตั้งมหาวิทยาลัยบูรพา โครงการจัดตั้งคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ สังกัด มศว. โครงการจัดตั้ง
คณะศิลปกรรมศาสตร์ สังกัดมหาวิทยาลัย
บูรพา และโครงการเปิดสาขาวิชาเฉพาะทาง
ด้านจิตรกรรม ภาพพิมพ์ นิเทศศิลป์ เป็นต้น
ในหลักสูตรศิลปศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์
เดิม เป็นการสร้างความพร้อมในทุกๆ ด้านที่
สถานภาพของภาควิชาอาจเกิดขึ้นในช่วง
เวลานั้น และผลักดันให้ภาควิชาขยายฐาน
สาขาวิชาจากเดิมวิชาเอกศิลปะ ขยายให้ครบ
วงจรตามหลักสากลให้มากที่สุด ในช่วงระยะ
เวลาดังกล่าวนับเป็นความสับสนและการ
กำหนดจุดยืนของภาควิชาว่าจะไปทางใด การ
เตรียมความพร้อมในทุกๆ ด้านที่จะเกิดขึ้น
น่าจะเป็นความจำเป็นในช่วงสถานการณ์นั้น
“เราจะตกขบวนรถไฟไม่ได้” ต้องไปพร้อม

กันกับคณะอื่นๆ การเตรียมเขียนโครงการ
การจัดเตรียม เอกสาร ข้อมูล ต้องมีความ
พร้อม ต้องแบ่งสมองและความคิดในโครงการ
ที่แตกต่างกัน

การพัฒนาอย่างต่อเนื่องของภาค
วิชาจากอดีตจนถึง พ.ศ.2533 โครงการคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ ได้รับการบรรจุไว้ในแผน
พัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 7
(พ.ศ.2535-2539) และให้ดำเนินการจัดตั้ง
ได้ในปี พ.ศ.2537 ความสำเร็จเป็นรูปธรรม
ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ มาจากองค์ประกอบ
และปัจจัยหลายประการ แน่นนอนที่สุดอดีต
เป็นปัจจัยหลักที่สำคัญประการหนึ่งต่อการวาง
พื้นฐานในปัจจุบันและอนาคต

Art show (2520-2525) บูรณา การบนเวที

พ.ศ.2520 เป็นปีแรกที่ภาควิชา
ศิลปะและวัฒนธรรมเปิดรับนิสิตวิชาเอกศิลปะ-

คณาจารย์คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์
ร่วมแสดงละคร
การกุศลที่ห้อง L.I
ตึกหอสมุด
มศว. บางแสน

ฉ.ล. 6.1
ศ.ช. 619
ฉ. 3

การแสดง
Art Show
ครั้งแรกของ
ภาควิชาศิลปะ
ณ หอประชุมใหญ่

ศึกษา หลักสูตรเทียบ 4 ปี เป็นรุ่นแรก มีนิสิต
จำนวน 18 คน ส่วนใหญ่จบมาจาก ปกศ.สูง
(ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง) และเป็น
ข้าราชการลามาเรียนเพื่อต้องการปรับวุฒิ
ภาพของนิสิตวิชาเอกศิลปศึกษาไม่เป็นที่รู้จัก
ของชาวบางแสน ในช่วงเวลานั้น มีคำถามอยู่
เสมอว่าเรียนวิชาเอกนี้จบไปแล้วทำอะไร ทั้ง
ที่หลักสูตรบ่งบอกสถานภาพอยู่ชัดเจนว่าเป็น
อาจารย์หรือครูสอนศิลปะ นิสิตศิลปศึกษา
รุ่นแรกจึงเป็นสิ่งที่ต้องนำเสนอต่อสังคม
แห่งนี้เพื่อการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์
แน่นอนที่สุดต้องสร้างสรรค์กิจกรรมอะไร
สักอย่างเพื่อให้ นิสิตกลุ่มนี้ได้แสดงและ
ปรากฏตัว เหนือสิ่งอื่นใดกิจกรรมนั้นต้องนำ
เสนอศิลปะเข้าไปมีส่วนร่วมเกี่ยวข้อง

อาร์ตโชว์ (art show) เป็นกิจกรรม
ที่ถูกกำหนดขึ้น มีการแสดงบนเวที และ
ดนตรีลีลาศเพื่อชักจูงนิสิตและผู้สนใจให้
ร่วมงาน รองศาสตราจารย์สุชาติ เกาทอง

เป็นประธานจัดงานและดำเนินงานครั้งแรก
ในช่วงเวลานั้น นิสิตศิลปะมองภาพกิจกรรม
ไม่ออกว่าจะเป็นอย่างใด ต้องอธิบายขยาย
ความและเริ่มต้นวางความคิดทางการแสดง
ขึ้นมา เป็นจินตลีลาเรื่อง “pollution” ใช้
เทคนิคแสงสี (black light) เป็นส่วนสำคัญ
สีสะท้อนแสงเป็นวัสดุประกอบการออกแบบ
ฉากและหุ่นตัวแสดง ใช้เวลาสร้างอยู่เป็น
เดือน อาศัยห้องปฏิบัติการศิลปะ (ห้องเซรา
มิกส์ปัจจุบัน) ทั้งหลังเป็นสถานที่จัดเตรียม
อุปกรณ์ต่างๆ หมดงบประมาณ 1 หมื่นบาท
นิสิตทุกคนเฉลี่ยลงขันกันเพื่อศิลปะ งาน
แสดงครั้งนี้ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี
จากภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา รอง-
ศาสตราจารย์นิพนธ์ สุขปรดี หัวหน้าภาควิชา
(ในสมัยนั้น) ลงมาร่วมวงด้วยอย่างสนุกสนาน
งานครั้งนี้จบลงด้วยความประทับใจของทุกคน
ที่ได้เข้ามาสูบรรยากาศของอาร์ตโชว์ ครั้งที่ 1

แน่นอนความปลื้มของอาจารย์และนิสิตศิลปศึกษารุ่นแรกเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดงานในครั้งต่อมาในลีลา “ช็อกแบบผี ๆ” ใช้งบลงทุนสูงมากจัดเตรียมงานหลายเดือน การโฆษณาประชาสัมพันธ์แหวกแนว สร้างความือฮาต่อสังคมบางแสนที่ประทับใจมากเห็นจะได้แก่ ทำเป็นโรงศพไปตั้งที่วงเวียนหน้าหอสมุด มีหุ่นคนตายนอนอยู่ในโรง เขียนคำโฆษณาติดไว้ข้างหน้า มีจุดอื่น ๆ อีกที่มีการเตรียมแผนการไว้เป็นอย่างดี บัตรที่จำหน่ายหมดก่อนการแสดง เป็นงานแรกของบางแสนที่งานเริ่ม 2 ทุ่ม แต่ผู้ชมเข้ามาภายในโกชนาการใหญ่เต็มหมด ก่อนเวลาแสดงผู้ชมเป็นจำนวนมาก ยินดีซื้อตั๋วเพื่อเข้ามาชื่นชมการแสดง โฆษณาการใหญ่แทบจะแตกเบียดเสียดอัดเยียดไม่เคยมีลักษณะเช่นนี้มาก่อน อาจารย์สมาน สรรพศรี เป็นศิษย์เก่า (รุ่น 2) ในช่วงเวลานั้นและเป็นตัวแสดงสำคัญของการเดินเรื่องในแต่ละฉาก การจบลงของการแสดงอาร์ตโชว์ ครั้งที่ 2 แบบช็อก ๆ เป็นปรากฏการณ์ที่ต้องบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์กิจกรรมนิสิต ที่สร้างความประทับใจ ความสนใจของผู้คนได้อย่างมากมาย เจตนาของการเริ่มต้นและการสืบสานต่อๆ กันมาช่วยสร้างความเชื่อถือมาสู่นิสิตวิชาเอกศิลปศึกษาอย่างมากมาย กลุ่มนิสิตเล็กๆ สามารถยืนอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมั่นใจ ในบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรและต้อนรับพวกเขา ไม่ใช่คนแปลกหน้าอีกต่อไป

“จิ้งหน่อง” อนุสาวรีย์ถูกที่สุดในโลก

เมื่อเริ่มรับราชการครั้งแรก พ.ศ. 2518 ตึกกมญชย์เป็นสถานที่ทำงานสภาพ

แวดล้อมของอาคารเป็นตึกเก่าของวิทยาลัยบางแสน คือ โรงเรียนมัธยมชายอยู่ประจำ มีหอพักอยู่ข้างๆ เช่น หอไกลนุช หอเชอ เป็นต้น (เดิมเป็นหอพักนักเรียนชาย) อาคารถูกออกแบบไว้เพื่อประโยชน์ใช้สอยแบบหนึ่งแต่ถูกตัดแปลงเพื่อนำมาใช้เป็นคณะมนุษยศาสตร์ สอนระดับปริญญาตรี รองศาสตราจารย์กระแสร่มาลยาภรณ์ เป็นรองรองคณบดี มีความสนใจทางด้านศิลปะและวรรณคดีเป็นพิเศษ เมื่อมีเวลาว่างจะแวะมาเยี่ยมเยียนและพูดคุยกับอาจารย์ในภาควิชาศิลปะอยู่เสมอหลายอย่างที่สนทนากลายเป็นจุดเริ่มต้นทางความคิดที่จะสร้างถาวรวัตถุทางศิลปกรรมติดตั้งไว้ที่ตึกหลังนี้

จากความบังนดาลใจได้ก่อรูปก่อร่างเป็นประติมากรรม (จิ้งหน่อง) ติดตั้งในวงเวียนหน้าตึกคณะมนุษยศาสตร์ตั้งแต่นั้นมา ก่อนการสร้างมีการออกแบบรูปลักษณะประติมากรรม

อนุสาวรีย์
“จิ้งหน่อง”
ออกแบบและปั้น
โดย ผศ.ปรีชา
เถาทอง
หน้าตึกมนุษย

ให้อาจารย์ในคณะได้พิจารณาเลือกว่าแบบใด มีผู้สนใจมากที่สุด จาก 5 แบบ และท้ายที่สุด “จิ้งหน่อง” มีคะแนนเสียงเป็นอันดับที่ 1 ผู้ออกแบบคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปรีชา เกาทอง และเป็นผู้ปั้นประติมากรรมชิ้นนี้ด้วย โดยมีอาจารย์สุชาติ เกาทอง เป็นผู้ช่วย ด้วยราคาเพียง 1,200 บาท (หนึ่งพันสองร้อย บาทถ้วน) เมื่อปี พ.ศ.2520 นับเป็นประติมากรรมอนุสาวรีย์ที่มีราคาถูกที่สุดในโลก อ.ปรีชาเคยบอกว่าน่าจะเชิญรายการตามไปดู มาทำรายการ

สัญลักษณ์ของประติมากรรมชิ้นนี้ มีความหมายว่า “การศึกษาสร้างเด็กไทยให้ เจริญอกงามทางความคิดและสติปัญญา” ใช้รูปแบบเด็กไทยไว้ผมจุก ถือกะดานชนวน แบบไทยยืนอยู่ได้ต้นไม้ ซึ่งหมายถึงความ เจริญอกงามและสติปัญญาเมื่อติดตั้งใหม่มี การวิพากษ์วิจารณ์อนุสาวรีย์จิ้งหน่องไปต่าง ๆ นานา “กุมารทองบ้าง” “ลูกกรอกมหัศจรรย์ บ้าง” ที่เอียนมากที่คนอุดรธานีกระดาง ดอกไม้ รูปเทียน ไปบูชาก็มี ผลงานชิ้นนี้ในช่วงต่อมา ได้กลายเป็นสัญลักษณ์ส่วนหนึ่งของนิสิตใน คณะมนุษยศาสตร์ไปโดยปริยาย ใช้เป็น สถานที่สำหรับถ่ายภาพเนื่องในเทศกาลและโอกาสต่าง ๆ ศัพท์คำว่า “จิ้งหน่อง” เกิดขึ้นจาก นิสิตในคณะมนุษยศาสตร์ ช่วงปี พ.ศ.2526 ตั้งชื่อเรียกผลงานชิ้นนี้อย่างเป็นทางการและ เรียกกันต่อ ๆ มา

“จิ้งหน่อง” จะเป็นตำนานที่ตั้ง อยู่หน้าตึกมนุษยฯโดยขาดความสนใจเช่นแต่ ก่อน เพราะคณะมนุษยฯและคณะสังคมได้รวม กันเป็นคณะเดียว สีขาวจึงต้องบวกกับสีม่วง

เป็นสีประจำคณะใหม่ แต่ “จิ้งหน่อง” จะไป บวกกับใครได้เหลือไว้เพียงอนุสรณ์แห่งความ ทรงจำของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์ช่วง พ.ศ .2520-2533 ที่จะระลึกถึงและเล่าขาน ดำเนินอนุสาวรีย์ “จิ้งหน่อง” ขึ้นนี้ว่าคืออะไร

นิทรรศการศิลปกรรมประเพณีการ สืบสาน

พ.ศ.2518 ภาควิชาศิลปะและ วัฒนธรรม ได้เปิดวิชาโทศิลปศึกษาเป็นรุ่นแรก นิสิตส่วนใหญ่มาจากสาขาทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมศึกษา ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เป็นต้น พื้นฐานทางศิลปะค่อนข้าง อ่อน ฝีมือและทักษะถ้าจะเปรียบเทียบกับ นักศึกษาทางศิลปะในระดับเดียวกัน แต่ต่าง กันที่ปรัชญาทางศิลปศึกษาจะเน้นคุณภาพ ผลงานต่างไปจากนักศึกษาวชิชาศิลปะสายตรง ระยะแรกๆ นิสิตที่เรียนวิชาโทศิลปศึกษาจะ ขาดประสบการณ์และความเข้าใจในศิลปะ อย่างแท้จริง แยกไม่ออกว่าศิลปะกับการ เลียนแบบต่างกันอย่างไร การปูพื้นฐานและ เปิดโลกทัศน์แก่นิสิตจึงเป็นเรื่องที่ต้องดำเนินการควบคู่ไปพร้อมกับการเรียนการสอน

พ.ศ.2519 นิทรรศการศิลปกรรม ครั้งที่ 1 จึงก่อเกิดขึ้นมาเพื่อสร้างความเข้าใจ และประสบการณ์ทางศิลปะให้แก่นิสิต ผลงานที่นำมาจัดแสดงในครั้งแรกจะยืมมาจาก คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากรสวน ใหญ่ มีผลงานนิสิตวิชาโทศิลปศึกษาเป็นส่วน ประกอบเพื่อเปิดโลกทัศน์แก่นิสิตโดยตรง ห้องโถงชั้นล่างของหอสมุด มศว.บางแสน ได้ ถูกยึดครองพื้นที่ โดยมี ดร.ปรีชา ธรรมมา

รองศาสตราจารย์
อนันต์ อนันตรังษี
(คนขวา) ประธาน
เปิดนิทรรศการ
ผลงานศิลปะ
ครั้งที่ 5 ถ่ายภาพ
ร่วมกับ นายแพทย์
รุจิ รุจิรัตน์
(คนซ้าย) และ
อาจารย์มารุต
อัมรานนท์ หัวหน้า
ภาควิชาศิลปะ
(คนกลาง)
ณ ห้อง L1
ตึกหอสมุด

ศาสตราจารย์
พันธุภากร (คนที่ 2
จากขวา) ถ่ายภาพ
ร่วมกับนิสิต
วิชาเอกศิลปศึกษา
ในงานนิทรรศการ
ผลงานศิลปะ
ครั้งที่ 5

อาจารย์ภรดี
พันธุภากร (คนที่ 2
จากขวา) ถ่ายภาพ
ร่วมกับนิสิต
วิชาเอกศิลปศึกษา
ในงานนิทรรศการ
ผลงานศิลปะ
ครั้งที่ 5

นิทรรศการศิลป์
 บางแสน 10
 ณ หอศิลป์
 มหาวิทยาลัย
 ศิลปากร
 ภาควิชา รอนนายก
 รัฐมนตรี
 ชวน หลีกภัย
 เป็นประธานในพิธี

นิทรรศการ
 นิเทศศิลป์
 เซรามิกส์
 ณ เดอะฟอร์มพลาซ่า
 ชลบุรี คุณประสิทธิ์
 กาญจนวัฒน์
 ประธานกรรมการ
 ธนาคารกรุงเทพฯ
 จำกัด ประธานในพิธี

รองอธิการบดี มศว.บางเขน เป็นประธานใน
 พิธีเปิด ระยะแรกภาพของกิจกรรมลักษณะนี้
 หลายคนมองไม่ออกว่าจะเป็นไปได้ จัด
 ไปทำไม ต้องใช้เวลาในการอธิบายมากพอ
 สมควร

นิทรรศการศิลปกรรม ครั้งที่ 2
 ภาควิชาฯ จัดร่วมกับชมรมศิษย์เก่าเพาะช่าง
 ชลบุรี ณ หอสมุด มศว.บางแสน 12-16
 มกราคม 2522 เป็นการจัดนิทรรศการทาง
 ศิลปะครั้งสำคัญของภาคตะวันออก เพราะได้

นำผลงานของศิลปินที่มีชื่อเสียงระดับชาติ มาจัดแสดงในภูมิภาคเป็นครั้งแรก เช่น ผลงานของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ถวัลย์ ดัชนี ประเทือง เอมเจริญ จักรพันธ์ โปษยกฤต นนทิวรรค์ จันทนะพะลิน ปรีชา เกาทอง เป็นต้น

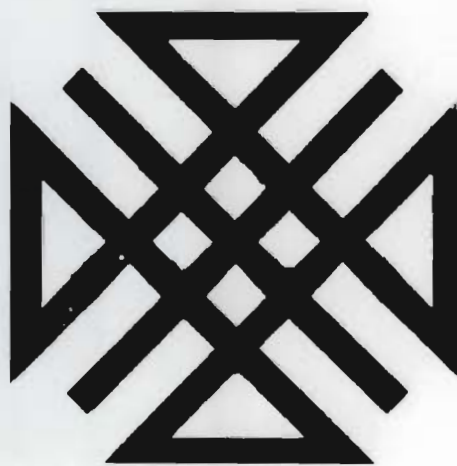
นิทรรศการศิลปกรรม ครั้งที่ 1 และ 2 อาจจะเป็นจุดเริ่มต้นเล็กๆ แต่สิ่งนี้ได้ กลายเป็นการสืบสานวัฒนธรรมที่ดั่งมาต่อกันมาไม่ขาดสาย สร้างแรงกระตุ้น ความสนใจ ความตื่นตัวให้เกิดขึ้นแก่นิสิตทาง ศิลปะรุ่นต่อๆ มาจากกิจกรรมภายในหอสมุด ของมหาวิทยาลัย รองอธิการบดีเป็นประธาน เปิดสู่ศาลาประชาคมจังหวัดชลบุรี ผู้ว่า ราชการจังหวัดเป็นประธาน ก้าวหน้าไป หอศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร รองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานเปิด และพิพิธภัณฑ์ สถานแห่งชาติ หอศิลป์ เวทีอันทรงเกียรติ ของชาวศิลป์ทั้งหลายฯลฯ นายกรัฐมนตรี เป็นประธานเปิด ต่างเวลา ต่างมิติ แต่มีจุด มุ่งหมายเดียวกัน คือ เพื่อสรรสร้างโลกแห่ง ศิลปะจินตนาการให้กว้างไกลออกไป เชื้อ แน่วแนวดนาคของศิลปกรรมบูรพาจะก้าว หน้าอย่างไม่หยุดยั้งต่างประเทศเป็นแดนแห่ง ความหวังจะก้าวไป สร้างความเป็นนานาชาติ ให้เกิดขึ้น

สัญลักษณ์คณะความต่อเนื่องและ ยาวนาน

นิทรรศการทางศิลปกรรมตั้งแต่ครั้งที่ 1-3 เป็นกิจกรรมแสดงความเคลื่อนไหว และวิชาการศิลปะสู่สังคม ยังขาดเครื่องหมาย

และสัญลักษณ์แทนในครั้งที่ 4 พ.ศ.2525 คณะกรรมการจัดงานได้พิจารณาร่วมกัน เพื่อจะสร้างเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของ นิทรรศการศิลปกรรมให้ประชาชน นักเรียน นิสิตนักศึกษาทั่วไปได้รู้จักและเข้าใจได้ว่าเป็น ตัวแทนของการจัดนิทรรศการศิลปกรรม ครั้งต่อๆ ไป นายศักดิ์จิระ เวียงเก่า นิสิตชั้น ปีที่ 3 เอกศิลปศึกษาได้รับมอบหมายให้รับ ผิดชอบออกแบบ มีการวิพากษ์วิจารณ์การ ดำเนินการในหลายแนวทางแต่ก็สามารถสรุป เป็นเป้าหมายร่วมกันได้

ความหมายของสัญลักษณ์ หมายถึง “การสร้างสรรคศิลปกรรมและการทำกิจ- กรรม ที่ต่อเนื่องกันตลอดกาลนิรันดร์ (eternaly)” เป็นสัญลักษณ์ที่ทางภาควิชา ศิลปะและวัฒนธรรมได้นำเสนอต่อสังคมใน

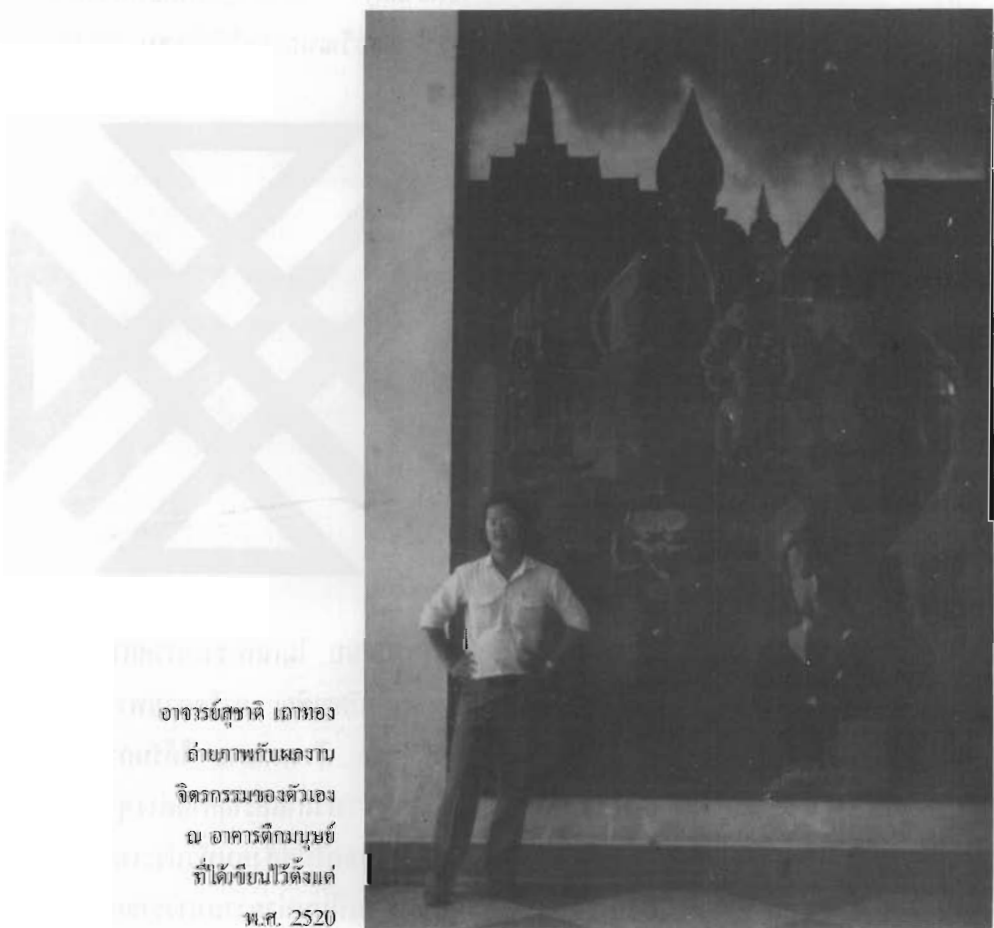

สัญลักษณ์คณะ และคำอธิบาย ความหมาย

หลายรูปแบบ ไม่เฉพาะนิทรรศการศิลปกรรม เท่านั้น บัตรเชิญ การ์ดอวยพร โปสเตอร์ ปกหนังสือ หัวจดหมาย ได้รับการเน้นความ สำคัญในช่วงเวลาและโอกาสต่างๆ กัน และ เผยแพร่ออกไปสู่สังคมทั่วประเทศ อาจจะ กล่าวได้ว่าเป็นหน่วยงานทางราชการแรกที่นำ

การปรับพื้นที่
ด้านหน้าอาคาร
ปฏิบัติทางศิลปะ
(สีลัน) เพื่อสร้าง
“สวนศิลป์”

อาจารย์สุชาติ เลาหอง
ถ่ายภาพกับผลงาน
จิตรกรรมของตัวเอง
ณ อาคารติ๊กมูญย์
ที่ได้เขียนไว้ตั้งแต่
พ.ศ. 2520

เสนอสัญลักษณ์เพื่อผลงานการโฆษณาและ
ประชาสัมพันธ์ สร้างความรู้จักแก่ประชาชน
ตลอดช่วงระยะเวลา 12 ปี

พ.ศ.2530 ระยะเริ่มต้นของโครง
การจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ ต้องการใช้
สัญลักษณ์ของโครงการฯ และคณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ จึงได้พิจารณาเลือกสัญลักษณ์นี้เป็น
เครื่องหมายแทนคณะศิลปกรรมศาสตร์ต่อไป
เพราะได้สร้างความรู้จักแก่คนส่วนใหญ่และมี
ความหมายที่ดี สอดคล้องกับธรรมชาติวิชาใน
คณะศิลปกรรมศาสตร์โดยส่วนรวม

“สวนศิลป์” การเริ่มต้นและสิ้นสุด

พ.ศ.2530 คณะได้ทำเรื่องขอใช้อา
คารโรงยิม (สี่สนปัจจุบัน) เป็นอาคารปฏิบัติ
การทางศิลปะหลังที่สอง หลังแรกอยู่ที่หลังคึก
ภณูย์ฯ สภาพโดยทั่วไปของอาคารทรุดโทรม
มากเพราะขาดการดูแล ชมรมมวยสมัครเล่น
ได้เคยเข้ามาใช้เป็นสถานที่สำหรับการฝึกซ้อม
สภาพภายนอกมีหญ้าคาและต้นไม้ปกคลุมโดย
ทั่วไป สภาพตัวอาคารหลังคารั่ว ตาข่ายเหล็ก
ที่กั้นผนังอาคารผุกร่อน เป็นช่องโหว่โดยรอบ
ไม่สามารถปิดกั้นลมและฝน

สภาพแวดล้อมภายนอกหน้าอาคาร
มีปัญหาเพราะมีพื้นที่โดยประมาณ 800
ตารางเมตร มีหญ้าคาสูงท่วมหัว และต้นไม้
ใหญ่ปกคลุมอยู่ทั่วไป จะต้องวางแผนและ
ปรับพื้นที่ส่วนนี้ให้อยู่ในทัศนียภาพที่ดีต่อ
ผู้คนที่สัญจรผ่านไปมา โดยเฉพาะนิสิตคณะ
ภณูย์ฯ และคณะพยาบาลฯ ตามแผนเดิมที่วาง
โครงการไว้มีความประสงค์จะให้พื้นที่บริเวณ
อาคารปฏิบัติหลังที่สองและพื้นที่ฝั่งตรงข้าม

ทั้งหมดเป็นที่ตั้งของคณะศิลปกรรมศาสตร์ใน
อนาคต จึงต้องการปรับปรุงพื้นที่ให้สมบูรณ์
และมีความถาวรในตัวเองแสดงเอกลักษณ์ทาง
ศิลปะให้ปรากฏ

“สวนศิลป์” จึงได้เริ่มต้นขึ้นใน
ส่วนหน้าอาคารปฏิบัติทางศิลปะให้มีความสวย
งามสอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา การเริ่ม
ต้นต้องอาศัยงบประมาณและความร่วมมือ
จากหลายๆ ฝ่าย เช่น หลวงพ่อเณรน้อย
โพธิ์สัตโต (เสียชีวิตแล้ว) ผู้ช่วยศาสตรา-
จารย์ปรีชา เกาทอง นายทรงไทย เสริมศรี
ผู้รับผิดชอบออกแบบและจัดสวน เป็นต้น
โดยมีลูกมือที่คอยช่วยเหลืออยู่ตลอดโครง
การ คือ นายรัชชัย สมคง และนายสมาน
สรรพศรี การดำเนินงานค่อนข้างหนักมาก
เพราะขาดงบประมาณ และคนงานช่วยเหลือ

ด้านหน้าอาคาร
“สี่สน”
จัดสร้าง
ประติมากรรม
รูปพินนเสวร
เทพแห่งศิลปะ
วิทยาการ

คุณวิมล
 เดชะไพบูลย์
 ประธานเปิด
 นิทรรศการศิลปะ
 “สี่เถาทอง”
 ชมผลงานของ
 4 พี่น้อง
 ณ โอเรียลเต็ล
 พลาซ่า กรุงเทพฯ

ประธานโครงการ
 คณะศิลปกรรมศาสตร์
 ถ่ายภาพร่วมกับอาจารย์
 ชาวอินเดีย (คนซ้าย)
 และเพื่อนนักศึกษา
 ต่างชาติ ในงาน
 แสดงเดี่ยวของประธาน
 โครงการฯ ที่หอศิลป์
 Kalabavana
 Santiniketan India

ต้องอาศัยนิสิตและศิษย์เก่า “เราเริ่มต้นจาก ศูนย์และเป็นการจับเสียมือเปล่า” แต่มี อดุมการณ์และความตั้งใจจริงต่อศิลปะ คงจะ ฝ่าฟันอุปสรรคไปได้ ทุนทรัพย์ส่วนตัวเป็น จำนวนมาก ต้องลงขันเพื่อให้งานเสร็จ หลายคนบอกว่า “ทำไปทำไมเพื่อประโยชน์อะไร” แน่แน่นอนว่าทัศนยะอยู่คนละจุด เวลาจะเป็นเครื่อง พิสูจน์ว่าคุณค่าและการยอมรับคุณค่าต้องใช้ เวลาเป็นเครื่องมือตัดสิน

ระยะเวลา 2 ปี สำหรับสวนศิลป์ แห่งนี้ ได้เกิดบรรยากาศใหม่ๆ ในมหา- วิทยาลัย ประติมากรรมของศิลปินที่มีชื่อเสียง ถูกนำมาเป็นส่วนประกอบกับสภาพแวดล้อม เช่น ภาพแมวของ ศาสตราจารย์ประยัด พงษ์ดำ “โครงสร้าง” ของผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิชัย สิทธิรัตน์ “ไม่เดียงสา” ของอาจารย์ สมชาย เกาทอง เป็นต้น แต่ผลงานที่ถูก วิเคราะห์จากบุคลากรในภาควิชามากเห็นจะได้ แก่ประติมากรรม “พินเนส” ที่ใช้งบประ- มาณของศิษย์เก่าวิชาเอกศิลปะ รุ่นที่ 1 สร้าง

เหตุผลก็คือ ประติมากรรมชิ้นนี้ ได้สร้างสรรค์ขึ้นโดยมิได้อาศัยต้นแบบจาก ศิลปากรเป็นหลัก แต่จากความคิดของประ- ธานโครงการ และผู้ปั้น คือนายณรงค์ อักษร รูปแบบและอาวุธที่ทรงของพินเนสவர் จึง แปลกตาไปที่เด่นชัดคือ จะถือขวาน แทนถือ ดริศูลเป็นอาวุธ อาจารย์สมาน สรรพศรี หูด แบบติดตลกกว่า ศิลปกรรมบูรพาต้องแผ้วถาง และสร้างโครงการ อาวุธ จึงต้องเป็นขวาน ความจริงต้นแบบที่ได้ไปเห็นมาที่ อชันดะ และเอลรอร์่า ประเทศอินเดียพินเนส จะทรง

ประติมากรรม “ภาพแมว” ของ ศาสตราจารย์ ประยัด พงษ์ดำ ตกแต่งบริเวณ สวนศิลป์

อาวุธและถือสิ่งต่างๆ เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ตามความคิดเชื่อไม่แน่นอน ส่วนพินเนสของ ศิลปากรได้มีการออกแบบและปรับใหม่ตาม คตินิยมแบบไทยเรา ซึ่งคงไม่ใช่ “ผิดหรือถูก”

ในปี พ.ศ.2538 สวนศิลป์จะ กลายเป็นอดีตหรือไม่เวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ เพราะพื้นที่บริเวณนี้ทั้งหมดเป็นส่วนของ “ปลาซ่า” ในผังแม่บทของมหาวิทยาลัย สร้างคู่ไปกับหอประชุมและตึกอำนวยการจะ เสร็จสมบูรณ์ในปลายปีพ.ศ.2538 ตามโครง- การพื้นที่ของสวนศิลป์ และอาคารปฏิบัติทาง ศิลปะหลังที่สอง (สี่ชั้น) จะต้องถูกรื้อน ถอนออกไปด้วย การเริ่มต้นก็ต้องมีสิ้นสุดเป็น ปรัชญาที่แน่นอนหนีไม่พ้น สวนศิลป์อยู่ในวัฏ จักรและเงื่อนใจของสังคัมบูรพาแห่งนี้ด้วย

วังควาย : การสื่อความหมายที่ถูก ปฏิเสธ

ประติมากรรมที่สร้างขึ้นพร้อมกับสวนศิลป์ชิ้นหนึ่ง คือ “วังควาย” เป็นผลงานที่มีขนาดใหญ่มาก และเป็นผลงานที่ถูกกล่าวขานและพูดถึงของบุคคลทั่วไปทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่จะมองภาพและตีความไปในลักษณะตรงกันข้าม เช่น “อนุสาวรีย์ควาย” “ควาย อ.สุชาติ” “อาคารควาย” เป็นต้น ปฏิกริยาตอบรับจากผู้คนที่ผ่านไปเมื่อได้เห็นผลงาน “วังควาย” ออกมาเชิงปฏิเสธ เนื่องจากความไม่เข้าใจเจตนาหรือความคิดของผู้สร้างว่าต้องการอะไรทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา

“วังควาย” เป็นประเพณีของจังหวัดชลบุรี จัดขึ้นในช่วงออกพรรษา เดือนตุลาคมของทุกปี เป็นประเพณีที่มีชื่อเสียงและรู้จักกันดีของประเทศ การสร้างผลงานประติมากรรม “วังควาย” เป็นการสร้างเพื่อสื่อ

ความหมายประเพณีลักษณะหนึ่งของชาวชลบุรี โดยใช้รูปแบบตัดทอนไม่แสดงความเป็นธรรมชาติอย่างชัดเจน ให้ผู้ชมเห็นรูปทรงและอากัปกิริยารวมเป็นสำคัญ

ความสมบูรณ์ของผลงานไม่มาก เนื่องจากช่วงเวลาการทำงานสั้น วัสดุที่ใช้คือปูนซีเมนต์ ต้องปั้นให้เสร็จโดยทันที มิฉะนั้นจะแข็ง ผู้ปั้นส่วนใหญ่เป็นนิสิตวิชาโทและวิชาเอกศิลปศึกษา ยังขาดความเข้าใจในรูปทรงและกลวิธีทางประติมากรรม คุณภาพจึงขาดไป แต่สิ่งที่ได้คือ การฝึกประสบการณ์ นิสิต และความหมายและอนุสรณ์สถานแห่งการเริ่มต้นของโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์ และการสร้างความเคลื่อนไหวทางประวัติศาสตร์ของคณะให้สังคมบูรพาได้พิจารณาและตรวจสอบ

เวทีกลางแจ้ง : ความภูมิใจชาวศิลป์

พ.ศ.2528 เป็นระยะเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในคณะคือ มีการเรียน

เวทีกลางแจ็ง
ด้านหลัง
โขนนาการใหญ่
ออกแบบและ
ควบคุมการ
ก่อสร้างโดย
อาจารย์เทพศักดิ์
ทองนพคุณ และ
อาจารย์ชานี
สุวรรณช่าง

การสอนทางด้านเซรามิกส์และมหาวิทยาลัย
สมัย ดร.บุญเอน มีลินทสูต รองอธิการบดี
ได้จัดซื้อเตาเผาเซรามิกส์สำหรับสาขาวิชาใหม่
เพื่อพัฒนาต่อไป ผู้มีบทบาทสำคัญในระยะนี้
มี อาจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ เป็นผู้บุก

เบิกและพัฒนาสาขาวิชานี้ควบคู่ไปกับผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ภรดี พันธูภากร ที่หันมาสนใจ
อย่างจริงจังกับกิจกรรมการสร้างสรรค์ผลงาน
เซรามิกส์ที่เด่นและสร้างชื่อเสียงมาสู่ภาควิชา
มากคือ “เวทีกลางแจ็ง” หลังโขนนาการใหญ่

ดร.เฉลิมวงศ์
ว้จนสุนทร
รศ.เพ็ญแข
ว้จนสุนทร และ
อ.เทพศักดิ์
ทองนพคุณ ร่วม
งานนิทรรศการ
“4 เถาทอง”

ของมหาวิทยาลัย

ผลงานเวทีกลางแจ้งถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเวทีสำหรับการแสดงเนื่องในงานส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมหาวิทยาลัยบูรพา (มศว.บางแสนเดิม) เป็นเจ้าภาพ โดยใช้หินสี ภาคปกติและภาคสมทบวิชาเอกศิลปศึกษา

ของภาควิชาเป็นผู้ดำเนินการ อาจารย์เทพศักดิ์ และอาจารย์ธานี เป็นผู้ออกแบบใช้ เวลาสำหรับการปั้นและเผาเกือบ 4 เดือน ขั้นตอนทั้งหมดดำเนินการโดยภาควิชา ผลงานชิ้นนี้ได้รับคำชมเชยจากผู้บริหารมหาวิทยาลัยและพันเอกอาทร ชนเห็นชอบ ปลัดทบวงมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก สร้างการ

รายละเอียด
ของประติมากรรม
ตกแต่ง ณ เวที
กลางแจ้ง

โครงการความร่วมมือทางวิชาการ
การจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์
ระหว่างมหา
วิทยาลัยศิลปากร
กับมหาวิทยาลัย
บูรพา (ครั้งที่ 1)
โดย รศ.ไพศริ
ศรีอรุณ และ
รศ.เชาวน์ มณีวงษ์
อธิการบดีทั้งสอง
สถาบันร่วม
ลงนาม

ยอมรับการเชื่อถือให้เกิดขึ้นในคณะอย่างกว้างขวาง

จากจุดเริ่มต้นที่ดี เป็นก้าวแรกต่อการพัฒนางานในสาขาวิชาเซรามิกส์ ให้เติบโตในสาขาวิชาเอกต่อมา และส่งเสริมให้อาจารย์เกิดการค้นคว้าทั้งงานวิจัยและงานสร้างสรรค์รางวัลเครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ 2 ครั้ง ของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภรดี พันธธุภากร คือ ความสำเร็จและความก้าวหน้าทางวิชาการเป็นเครื่องสะท้อนถึงการดำเนินงานของคณะอย่างต่อเนื่องและยาวนาน

สร้างคุณค่าศิลปกรรมต้องทำต่อเนื่อง

มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นสถาบันที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคตะวันออก เทคโนโลยีอุตสาหกรรม ธุรกิจการค้า การท่องเที่ยว มีบทบาทและอิทธิพลมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน คนส่วนใหญ่กับการรับรู้คุณค่าทางศิลปะวัฒนธรรมน้อยมากและมองว่าไม่จำเป็น ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตและสังคม ที่ดำเนินการอยู่เป็นเงื่อนไขและความจำเป็นทาง

ระบบและโครงสร้างของสังคมบังคับอยู่มากกว่าเป็นไปเพราะความเข้าใจและเห็นคุณค่าจริง ๆ

การเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานทางด้านส่งเสริมและให้เห็นคุณค่าทางศิลปะเป็นเรื่องที่ยากจะต้องใช้เวลามาก เพราะเป็นผลทางจิตใจ เกิดผลได้ช้ากว่าด้านวัตถุหรือส่งเสริมด้านประโยชน์ใช้สอยอื่น ๆ ซึ่งเป็นผลทางตรง ผู้มีบทบาทและรับผิดชอบจึงต้องทำงานหนัก และต้องทำหลาย ๆ ด้านควบคู่กันไป สำคัญที่สุดคือจะต้องทำต่อเนื่องให้คุณค่าทางศิลปะได้แทรกซึมเข้าไปสู่จิตใจที่ละเล็กทีละน้อย เพราะคุณค่าทางศิลปะละเอียดอ่อนใช้เวลามาก

การอุทิศตนและเสียสละควรเป็นคำพูดและประโยคที่น่าจะนำมาใช้ให้กับบุคคลกลุ่มคนที่มีพฤติกรรมดังกล่าวเพราะเขาเหล่านั้นเป็นตัวแทนของสิ่งที่ยาม จรรโลงคุณค่าให้ปรากฏในสังคม ถ้าไม่ส่งเสริมและให้กำลังใจกันบ้างในโลกนี้คงมีแต่ความแห้งแล้งขาดสิ่งสุนทรีย์ไว้ประดับโลก ไม่อยากให้วันนั้นมาถึง

2. 4 ปี ของแผนฯ 6 : พ.ศ.2530-2534

ประธานโครงการ
สัมภาษณ์
รองอธิการบดี
มศว.บางแสน
รศ.เชาวน์ มณีวงษ์
กำหนดแนวทาง
การจัดตั้งคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์

ภาคตะวันออกกับการขาดแคลน เอกลักษณ์ศิลปะและวัฒนธรรม

เอกลักษณ์ทางศิลปะและวัฒนธรรมของภูมิภาคต่างๆ จะมีลักษณะเฉพาะตนที่เด่นชัด เป็นแบบอย่างกับประชาชนรุ่นหลังยึดถือเป็นประเพณีปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา เช่น ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นต้น แต่ภาคตะวันออกคืออะไร คำถามนี้อยู่ในความคิดตั้งแต่เริ่มก้าวเข้ามาสู่รั้วเทาทอง มีอยู่บ่อยครั้งที่มหาวิทยาลัยร่วมงานส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม 8 วิทยาเขต แต่ละภาคจะนำประเพณีและวัฒนธรรมของตนเองออกมาแสดง ประกวดประชันพอถึงบางแสนการแสดงจะเป็นการนำประเพณีของภาคกลางมาใช้หรือที่ดูดีหน่อยคือการประยุกต์การประกอบอาชีพของชาวบ้าน เช่น การทำ

ข้าวหลาม การหาปลา การวิ่งควาย มาคิดประดิษฐ์ทำมาเป็นเอกลักษณ์ด้านนาฏศิลป์ขึ้นมา แต่ก็ทำได้ช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

โครงการวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมพื้นบ้านของภาคตะวันออก ได้รับทุนจากสภาวิจัยแห่งชาติในช่วงปี พ.ศ.2523-2525 พยายามค้นคว้า สืบหาและรวบรวมอยู่ระยะหนึ่ง ภาพรวมที่ปรากฏไม่เป็นที่พอใจ หลักฐานที่ได้ไม่แสดงเอกลักษณ์เฉพาะภูมิภาค แต่กลายเป็นวัฒนธรรมร่วมสมัยกับภาคกลางส่วนใหญ่ ผลจากการสำรวจได้รับข้อมูลที่น่าสนใจมากกว่าวิถีชีวิตของประชาชนในภาคตะวันออกจะเกี่ยวข้องกับการค้าขาย การท่องเที่ยว การประมง การเกษตรมากกว่าเรื่องอื่นๆ เพราะภูมิประเทศเป็นสำคัญ โดยเฉพาะช่วง พ.ศ.2525 เป็นต้นมาโครงการ

พัฒนาชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกได้เริ่มต้นขึ้น ความเจริญทางธุรกิจอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวเติบโตมาก การขยายตัวทางอุตสาหกรรมมีสถิติตัวเลขสูงขึ้นทุกปี มีปริมาณโรงงานอุตสาหกรรมกระจายไปทั่วเขตจังหวัดของภาคตะวันออก ปัจจัยเหล่านี้มีผลกระทบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาคโดยทั่วไปอย่างเป็นรูปธรรม เป็นวัฒนธรรมใหม่ที่เข้มแข็งและทรงอิทธิพล

Eastern Seaboard : ความบันดาลใจสร้างโครงการ

การเริ่มต้นเขียนโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จะมีความสับสนเกี่ยวกับจะเน้นความสำคัญและขายอะไรของคณะใหม่ จะเริ่มต้นแบบคณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่เน้นการส่งเสริมและสร้างสรรค์เอกลักษณ์ของท้องถิ่น

และศิลปวัฒนธรรมเป็นจุดแข็งได้หรือไม่แน่นอน “ขายไม่ออก” เพราะศักยภาพพื้นฐานของมหาวิทยาลัยบูรพาดังอยู่ในทำเลสภาพแวดล้อมที่ต่างออกไป การสร้างโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ให้เป็นที่ยอมรับและให้ดำเนินการขยายสาขาวิชาใหม่ๆ จะต้องมองสิ่งแวดล้อมและที่ตั้งของมหาวิทยาลัยเป็นองค์ประกอบหลัก นอกจากนั้นจะต้องนำจุดแข็งและธรรมชาติวิชาทางศิลปกรรมศาสตร์มาเป็นองค์ประกอบรองให้สอดคล้องกันไป เพราะการจัดตั้งคณะใหม่จะเป็นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคตามนโยบายของรัฐบาล

ความสับสนในยุคเริ่มต้นของการเขียนโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ว่าจะเน้นอะไรเป็นจุดแข็ง เป็นความขัดแย้งของผู้ร่วมงานที่มีมุมมองต่างกันออกไป บาง

ประธานโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์เรือนเฉื่อย คุณประสิทธิ์ กาญจนวัฒน์ เป็นประธานที่ปรึกษาคณะศิลปกรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์
 เขาวน มณีวงษ์
 รองอธิการบดี
 มศว. บางแสน
 ประธานเปิดงาน
 นิทรรศการศิลปะ
 “อาจารย์กับสีน้ำ”
 ถ่ายภาพร่วมกับ
 อาจารย์แสดงงาน
 และรองคณบดี
 คณะมนุษยศาสตร์
 (คนซ้าย)
 รองคณบดี
 คณะสังคมศาสตร์
 (คนที่สามจากซ้าย)

กรรมการโครงการ
 ประชุม
 จัดทำหลักสูตร
 สาขาภาพพิมพ์
 เซรามิกส์ และ
 คุรียางคศาสตร์
 ที่ชีวินรีสอร์ท

คนมีแนวอนุรักษ์นิยมความเป็นไทยต้องการเน้นเป็นจุดเด่น บางคนให้ดำเนินตามแผนฯ ที่เคยเขียนหลักสูตรร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ เป็นสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์อุตสาหกรรม เน้นด้านเซรามิกส์ แต่แนวทางเหล่านั้นเป็นเพียงองค์ประกอบย่อยในโครงสร้างคณะศิลปกรรมศาสตร์เท่านั้น ถ้าอยู่ร่วมกับคณะวิทยาศาสตร์ เราจะเป็นไม้เล็กจะเจริญเติบโตภายใต้ร่มเงาไม้ใหญ่ได้หรือความน่าจะเป็นควรพัฒนามาจากฐานรากทางศิลปกรรมเอง โดยมองหาแกนหลักของคณะ และจุดแข็งของการเริ่มต้น

โครงการพัฒนาชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประกอบด้วยจังหวัดชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา จันทบุรี ตราด เป็นต้น สมควรจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีโดยใช้ธุรกิจ อุตสาหกรรม “การท่องเที่ยว” และศักยภาพของสาขาวิชาที่จะมีส่วนต่อการพัฒนาระบบธุรกิจและอุตสาหกรรม

ได้มาสร้างหลักการและวัตถุประสงค์ เพื่อฉายภาพความสมจริงมากกว่าจินตนาการแบบศิลปินให้เกิดขึ้น สร้างการยอมรับสำหรับผู้บริหารในระดับสูงของมหาวิทยาลัย สภามหาวิทยาลัย และทบวงมหาวิทยาลัยตามลำดับ

ศิษย์เก่าศิลปะบางแสนเข้าร่วมอุดมการณ์

คณะศิลปกรรมศาสตร์ เป็นการก่อเกิดจากอุดมการณ์ของคนบางคนที่จะสร้างสาขาวิชาศิลปะให้เติบโต เป็นที่ยอมรับต่อสังคมทั้งภายในและภายนอก เพื่อประสานไปกับการเติบโตของมหาวิทยาลัยที่จะแยกตัวออกจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นมหาวิทยาลัยบูรพา ในปี พ.ศ.2533 แต่จุดมุ่งหมายและความคิดระยะแรกไม่ได้รับการขานตอบจากผู้ร่วมงานมากนัก เนื่องจาก

กมล ทัศนัญชลี
ทดลองการสร้างสรรค์
ศิลปะกับสิ่งแวดล้อม
ณ แหลมฉบัง ชลบุรี
(ปัจจุบันเป็นท่าเรือ
น้ำลึก)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ปรีชา เกาทอง
ร่วมพิธีแสดงความ
อาลัยในงาน
เกษียณอายุ
ราชการของ
อาจารย์ธานี
สุวรรณช่าง
ที่หอประชุมใหญ่

ความเข้าใจในภาพรวมของโครงการคณะวิชา
ใหม่ไม่ชัดเจน และความไม่แน่ใจว่าจะมีความ
เป็นไปได้หรือไม่ รวมถึงปัญหาปลีกย่อยมาก

มาย ขณะเดียวกันใน พ.ศ.2530 เป็นต้นไป
การดำเนินการของโครงการจะต้องเริ่มเป็นไป
ไม่ได้ที่จะทำเองคนเดียวทั้งหมด

ประธานโครงการ
คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ รับของ
ที่ระลึกจาก
ผู้ว่าราชการ
จังหวัดชลบุรี
เนื่องในงาน
ประจำปีของ
จังหวัด

ศิษย์เก่า
เอกศิลปศึกษา
รุ่นแรก
(พ.ศ.2520)
มาร่วมงาน
ศิษย์เก่าศิลปะ
บางแสน
“มะพร้าวหัว
กลับสวน”

ในช่วงวิกฤติศรัทธา ศิษย์เก่าศิลปะ
บางแสนได้ถูกทาบทามให้เข้ามาช่วยเหลือใน
ช่วงเวลาและโอกาสต่างกรรมต่างวาระกันไป

เพื่อสานงานและนโยบายให้สำเร็จตามอุดม
การณ์ที่ตั้งไว้ เช่น อาจารย์สมาน สรรพศรี
อาจารย์ชัยยศ วันชัชฌานานูวัติ อาจารย์จุมพล

ประธานโครงการถ่าย
ภาพร่วมกับ
อ.ชานี และ อ.ชนิด
สุวรรณช่าง

นิสิตวิชาเอกศิลปะ
รุ่นแรก (2530)
หลักสูตร ศศ.บ.
ในงานนิทรรศการ
นิเทศศิลป์-
เซรามิกส์
ณ เดอะฟอรัม
พลาซ่า ชลบุรี

อุทโยภาส นายรัชชชัย สมคง อาจารย์จรัส คำภารัตน์ นายทรงไทย เสริมศรี นายเสียงศักดิ์ เหลืองอ่อน เป็นต้น ศิษย์เก่ามีบทบาทอย่างสำคัญในภาระและหน้าที่ที่ประธานโครงการ ได้มอบหมายโดยมีปณิธานร่วมกันที่จะสร้าง ภาควิชาและโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรม ศาสตร์ ให้เจริญก้าวหน้าสำเร็จเป็นรูปธรรม แน่นนอนไม่ว่าเมื่อไรแต่ต้องให้กำลังใจแก่ พวกเขา สถาบันนิยม ภาควิชานิยมได้ถูกนำ มาเป็นกุศโลบายให้มีความมั่นใจที่จะก้าวไป ข้างหน้าพร้อมๆ กัน

“มะพร้าวหัวกลับสวน” เป็น งานพบปะสังสรรค์ของศิษย์เก่าชาวศิลป์ บางแสนถูกกำหนดขึ้นเพื่อสร้างความร่วมมือ ร่วมใจผนึกกำลังเป็นหนึ่งเดียวพร้อมประกาศ อุดมการณ์ของภาควิชาที่จะจัดตั้งคณะศิลป- กรรมศาสตร์ ได้ผลเกินคาดมีศิษย์เก่ามาร่วม กันอย่างมากมาย ทุกคนมาด้วยใจ แม้จะไม่มี

อาหารเลี้ยง เงินบริจาคเพื่อช่วยเหลือจัดซื้อ ครุภัณฑ์ทางการศึกษาได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นรูป ธรรมและจากครั้งที่ 1 ก็เป็นเชื้อให้มีกิจกรรม เช่นนี้ในครั้งต่อๆ มา

การเตรียมความพร้อม ภูเก็ตทาง โครงการใหม่

การดำเนินงานโครงการใหม่ของ หน่วยงานราชการมักประสบปัญหาเกี่ยวกับ “การเตรียมความพร้อม” ด้านต่างๆ เช่น บุคลากร อาคารสถานที่ ครุภัณฑ์ เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวจะเป็นประเด็นและข้ออ้างที่ ผู้บริหาร ผู้พิจารณาโครงการจะใช้เป็นเงื่อนไข ในการตัดสินใจว่าไม่มีความพร้อม ความเป็นจริง ปัญหาการเตรียมความพร้อมเป็นเรื่องที่ เหมือนภูเก็ตสำหรับโครงการใหม่ เพราะว่าการ เริ่มต้นโครงการใหม่จะมาจากศูนย์ หรือมี ความพร้อมในระดับหนึ่งเท่านั้น ต้องอาศัย

คุณสมัคร สุนทรเวช
เป็นประธานเปิด
นิทรรศการสีน้ำ
ของกลุ่มสะท้อน
ณ ศูนย์สรรพสินค้า
Rivercity

ฯพณฯ นายก
รัฐมนตรี
ชวน หลีกภัย
ประธานในพิธี
เปิดนิทรรศการ
ศิลปกรรม

การของบประมาณและบุคลากรเข้ามาเสริม
ในส่วนที่ขาด สร้างศักยภาพให้เข้มแข็งขึ้น
พร้อมจะขยายความรับผิดชอบใหม่ๆ แต่ถ้า

การพิจารณาและตัดสินใจการขยายงานและ
สาขาวิชาจะต้องพร้อมก่อนถึงเปิดดำเนินการ
ได้ ประเด็นจึงอยู่ที่ว่า “การเตรียมความพร้อม

ดร.อำไพ ศรีวัฒนสาร
 หัวหน้าภาควิชา
 ศิลปศึกษา
 จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย
 มอบของที่ระลึก
 แด่ประธานโครงการ
 คณะศิลปกรรม-
 ศาสตร์ ในการ
 ประชุมสัมมนาทาง
 ศิลปะโครงการ
 ร่วมมือระหว่าง
 สถาบัน

คุณสุชาติ วงษ์ทอง และ
 คุณบุญฤกษ์ ปึ้งญาดี ศิลปินที่มี
 ชื่อเสียงทางสีน้ำมาบรรยาย และ
 ทัศนศิลป์กับนิสิตวิชาเอกศิลปะรุ่นที่ 1
 ณ ห้องประชุม ตึกมนุษยวิทยา

ศิลปิน
และคณาจารย์
จากคณะ
จิตรกรรมฯ
มหาวิทยาลัย
ศิลปากร
มาร่วมงาน
ศิลปกรรม
ครั้งที่ 12

ต้องมาจากเปิดก่อนจึงสร้างความพร้อม
ภายหลังหรือสร้างความพร้อมก่อนจึงเปิด”

ประเด็นข้างต้นเป็นปัญหา “งู
กินหางโครงการใหม่” เนื่องจากว่า “ไม่รู้จะ
เริ่มต้นอย่างไร เช่น จะเปิดสาขาวิชาใหม่ขาด
ความพร้อมก็จะถูกผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง
มองภาพว่าไม่พร้อมควรเตรียมการให้พร้อม
ก่อนจึงจะเปิดรับนิสิตได้ ในมุมมองกลับกันการ
ของงบประมาณเพื่อเตรียมความพร้อมเพื่อ
เปิดสาขาวิชาใหม่ก็就会被ชะลอโดยอ้างว่ายังไม่
ได้เปิดรับนิสิต เป็นต้น ปัญหาต่างๆ
เหล่านี้สร้างความสับสนกับหัวหน้าโครงการ
ไม่สามารถกำหนดจุดยืนของตัวเองได้ว่า
จะเริ่มอย่างไร ความน่าจะเป็นควรหาทาง
ออกให้สำหรับผู้เริ่มโครงการใหม่ เช่น ถ้า
เป็นโครงการสำคัญ ขาดแคลน มีผลกระทบ
ต่อส่วนรวมมาก ควรดำเนินการใช้งบประมาณ

จากมหาวิทยาลัยเพื่อจ้างและลงทุนระยะ
เริ่มต้น พอเป็นเชื่อที่จะดำเนินการต่อไปได้
หรือการเกลี้ยปรับอัตราบุคลากรตลอดจน
ช่วยชี้แจงต่อหน่วยงานที่พิจารณางบประ-
มาณ และบุคลากรให้เห็นความสำคัญเป็นสิ่งที่
ทำได้ทั้งสิ้น

การสรุปว่า “ขาดความพร้อม”
เป็นเรื่องที่ง่าย แต่ผลทางจิตวิทยาสำหรับผู้
ทำโครงการใหม่ ตั้งใจสร้างความเจริญทาง
วิชาการในมหาวิทยาลัยบูรพา ควรมีทางออก
ที่เหมาะสมให้กับเขาเหล่านั้น การดำเนิน
ตามกฎระเบียบไม่ยากใครก็ทำได้ ขอให้
ท่องจำแม่น แต่การแก้ปัญหาและหาทางออก
ในประเด็นและข้อขัดแย้งคือเรื่องที่ยากไม่
ใช่ใครก็ทำได้ ผู้มีบทบาทจึงมักจะอ้าง “กฎ
ระเบียบ” เป็นคัมภีร์หรือสูตรสำเร็จไว้ป้องกัน
ตนเอง

“สาทุกะเปื้อยันเรือรบต้องทำครบ ทุกเรื่อง”

การเริ่มต้นโครงการใหม่ ผู้รับผิดชอบจะต้องเกี่ยวข้องและดำเนินภาระงานหลายด้านตั้งแต่เป็นหัวหน้างานจนถึงคนงานภารโรงในคนเดียวกัน โดยเฉพาะกับโครงการที่ขาดบุคลากรและงบประมาณสนับสนุน “คำว่า “หวานอมขมกลืน” คือ ความรู้สึกที่ได้รับขณะเข้ามารับผิดชอบโครงการ ความรัก ความผูกพันต่อศิลปะต้องการให้พี่พันธุ์แห่งความงดงามเจริญเติบโตในดินแดนบูรพา คือ อุดมการณ์อันมั่นคงที่จะต้องฝ่าฟันต่อปัญหาและอุปสรรคให้คณะศิลปกรรมศาสตร์มีความเป็นจริงในอนาคต สร้างกำลังใจและความรู้สึกให้เข้มแข็งพร้อมที่จะก้าวไปข้างหน้า

ผู้รับผิดชอบโครงการใหม่จึงต้องเรียนรู้งานหลายๆ ด้าน สร้างความพร้อมและดำเนินงานด้วยตัวเองเป็นหลัก ความมั่นคง

ทางอารมณ์ จิตใจเป็นเรื่องสำคัญมากสามารถส่งผลให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ การพูดเช่นนี้อาจจะดูเหมือนอุดมการณ์หรือเป็นไปไม่ได้ แต่มันได้พิสูจน์ตัวมันเองในระดับหนึ่งในสังคมศิลปกรรมศาสตร์บูรพาให้ก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง

การเรียกร้องหาความพร้อม ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ที่ทุกคนอยู่ในสภาพดิ้นรนปากกัด ประโยชน์ส่วนตนย่อมมาก่อน ผู้รับผิดชอบโครงการและหัวหน้างานจะต้องเหนื่อยมาก ดำเนินการเองแทบทุกเรื่องเพื่อพิสูจน์สัญจรธรรมบางประการให้สังคมได้เห็นและเมื่อถึงวันนั้นอะไรต่างๆ จะคลี่คลายด้วยตัวมันเอง ความเข้าใจ ความร่วมมือ ความรักในคณะจะเกิดขึ้นทุกคนจะมีความภาคภูมิใจและแบ่งปันความรู้สึกที่ดีกันไปคนละเล็กคนละน้อยตามดีกรีของการเข้ามามีส่วนร่วมในคณะศิลปกรรมศาสตร์

อาจารย์ประเทือง
 เอมเจริญ และ
 คุณบุญยิ่ง
 เอมเจริญ
 ถ่ายภาพร่วมกับ
 คณาจารย์คณะ
 ศิลปกรรมศาสตร์
 หน้าอาคารสีส้ม

คณะศิลปกรรมศาสตร์กับการ พัฒนาทรัพยากรมนุษย์

ทรัพยากรมนุษย์เป็นองค์ประกอบสำคัญของสังคม ผลักดันและสร้างสรรค์ความเจริญด้านต่างๆ ให้เกิดขึ้นกับโลก ประเทศที่มีความเจริญจะส่งเสริมและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้มีขีดความสามารถและศักยภาพที่สูงขึ้นเพื่อนำไปพัฒนาประเทศชาติ โดยเฉพาะในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ประเทศไทยพร้อมแดน “สังคมร่วมสมัย และยุคข่าวสารข้อมูลครองโลก” การได้เปรียบทางด้านทรัพยากรมนุษย์ เป็นปัจจัยชี้ขาดต่อการพัฒนาประเทศหลายๆ ด้าน

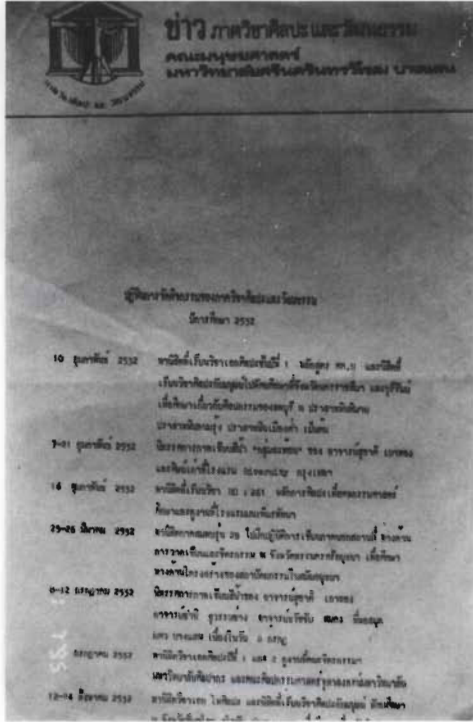
ทรัพยากรมนุษย์ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์เป็นสาขาหนึ่งที่มีความสำคัญควรได้รับการพัฒนาและส่งเสริม เพราะเป็นองค์ประกอบสำคัญต่อการส่งเสริมและยกระดับ

คุณค่าจิตใจของมนุษย์ในสังคมให้สูงขึ้น เป็นฐานรากทางวัฒนธรรมที่ควบคู่มาอยู่กับประเทศไทย รวมถึงการพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์สินค้า ธุรกิจและอุตสาหกรรมให้ได้มาตรฐาน ปัจจัยดังกล่าวต้องอาศัยทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพ เข้าใจปัญหาและแนวทางแก้ไขได้อย่างเหมาะสม แน่ใจว่าการพัฒนาไม่ควรให้ความสำคัญเฉพาะศาสตร์สาขาใดมากเกินไป เพราะเหตุว่าปัจจัยหนึ่งย่อมเกิดขึ้นจากเหตุและปัจจัยหลายๆ ด้านประกอบกัน การดำรงอยู่ของสังคมและธุรกิจอุตสาหกรรมดำเนินไปอย่างต่อเนื่องของความต้องการหลายๆ ด้านควรจะต้องพัฒนาให้เจริญควบคู่ไปพร้อมกัน

ปัญหาของสังคมทางวิชาการ ส่วนหนึ่งมาจากนักวิชาการที่ยืนอยู่บนมาตรฐานและความเชื่อ เฉพาะวิชาชีพของตนเองมากเกินไป มองสาขาวิชาต่างออกไปว่าไม่มี

เอกสารจดหมาย
ข่าวของภาควิชา
ศิลปะและ
วัฒนธรรมในช่วง
ระยะแรกของ
การดำเนินงาน

การไม่เกิด เอกภาพของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เกิดการแบ่งกลุ่มเน้นน้ำหนักด้านหนึ่งด้านใดมากเกินไป สาขาวิชาอื่นจึงมีลักษณะเป็น “ไม้แคะ” ถูกควบคุมด้วยอาหารและน้ำอันจำกัด ความเติบโตทางวิชาการและทรัพยากรมนุษย์ในส่วนนี้จะเป็นอย่างไร “ตัวใครตัวมันก็แล้วกัน”

ที่นี่...ศิลปกรรมศาสตร์บูรพาภิรัชญาของตัวเอง

การวางพื้นฐานและสร้างสิ่งใหม่ให้เกิดการยอมรับต่อสังคมไม่ใช่เรื่องที่ย่ายโดยเฉพาะถ้าสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ สถาบันต่างๆ เปิดดำเนินการและประสบความสำเร็จมาแล้วหน่วยงานใหม่ต้องพิจารณาและทบทวนอย่างหนักคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาประสบปัญหาเช่นเดียวกันว่า “เราจะสร้างที่นี่...ศิลปกรรมบูรพาให้ไปในทิศทางใด

บทบาท และสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นการมองเฉพาะจุด (micro) ไม่มองภาพรวมทั้งหมด (macro) การบูรณาการทางวิชา

การเรียนวิชา
ภาคปฏิบัติ
ทางศิลปะ
ในห้องปฏิบัติการ
(อาคารสี่ชั้น)

อาจารย์ประเทือง
 เอมเจริญ
 มานรขยายพิเศษ
 ทางศิลปะ และสาธิต
 การเขียนภาพ
 ให้กับนิสิต
 ศิลปกรรมศาสตร์
 สาขาจิตรกรรม
 และสาขานิทรรศศิลป์
 รุ่นที่ 1 และประธาน
 โครงการฯ มอบของ
 ที่ระลึก

จุดยืนบุคลิกของเราคืออะไร” แน่ใจว่า
 การอาศัยหลักสูตรและข้อมูลจากสถาบัน
 ที่มีชื่อเสียงทางศิลปะและเปิดดำเนินการมา
 แล้ว ย่อมเป็นสิ่งที่ทำได้ และง่าย สะดวกต่อ
 ผู้ดำเนินโครงการฯ ทุกฝ่าย แต่ “ความภาค
 ภูมิใจ” และความเป็นตัวเองทางวิชาการและ

บัณฑิตที่จะผลิตออกไปสู่สังคม ตลาดแรงงาน
 อยู่ตรงไหน น่าจะต้องพิจารณาร่วมกัน

ความขัดแย้งย่อมเป็นสิ่งที่ดีถ้ามี
 ข้อสรุปและแนวทางออกที่เหมาะสม คณะ
 ศิลปกรรมศาสตร์ยุคของการเริ่มต้นพบมรสุม
 ภายนอกและภายใน เพราะไม่ได้มาจากส่วน

ประธานโครงการฯ
 ร่วมกิจกรรม
 ของมหาวิทยาลัย
 และถ่ายภาพร่วมกับ
 รองอธิการบดี
 ฝ่ายกิจการพิเศษ
 (คนซ้าย)
 รองอธิการบดี
 ฝ่ายกิจการนิสิต
 (คนที่สองจากซ้าย)
 และคณบดีคณะ
 สาธารณสุขศาสตร์
 (คนที่สามจากขวา)

รวม แต่เป็นความต้องการของกลุ่มเล็กๆ ที่ต้องการจะผลักดันสังคมแห่งนี้ให้มีคณะศิลปกรรมศาสตร์ แน่แน่นอนว่ามีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย รัฐนาวาของโครงการจึงเดินทางไปอย่างโดดเดี่ยวและต้องรับผิชอบมาก เริ่มตั้งแต่เขียนโครงการจนถึงสร้างปรัชญาคณะที่มาจากมุมมองโลกปัจจุบันและอนาคต ว่าควรจะไปในทิศทางใด ศิลปกรรมศาสตร์จะ

ใหม่ทางศิลปะของประเทศไทยที่พยายามจะปรับทางเสือและทิศทางของบัณฑิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ไปสู่มิติใหม่บนพื้นฐานความเป็นจริง หลักสูตรและรายวิชาสร้างขึ้นเพื่อเตรียมความพร้อมนิสิตออกไปสู่สังคมและธุรกิจศิลปะรูปแบบใหม่ๆ เพื่อกำหนดบทบาทและท่าทีของตัวเองว่าที่นี่...ศิลปกรรมศาสตร์บูรพามีปรัชญาของตัวเอง

การออกร้านขายของที่ระลึกของนิสิตวิชาเอกศิลปศึกษาและวิชาเอกศิลปะจัดเป็นประจำปี

ต้องปรับบทบาทอย่างไร ต่อการรับใช้ การสร้างปรัชญาคณะครั้งแรกกลายเป็นเรื่องตกลงขบขันของ ผู้อยู่ในวงการที่ยืนอยู่บนความเป็นศิลปินมากกว่ามองโลกบนความเป็นจริง สร้างหลักสูตรบนพื้นฐานของเหตุผล ไม่ใช่จินตนาการแบบศิลปินที่ “เลื่อนลอย” และ “เพื่อฝัน”

การคลอดของปรัชญาคณะศิลปกรรมศาสตร์ (แบบก่อนกำหนด) จึงเป็นสิ่ง

ศิลปากรบ้านพีบูรพาบ้านน้อง

ความร่วมมือทางวิชาการศิลปกรรมศาสตร์เป็นโครงการหนึ่งที่ถูกกำหนดขึ้นอย่างรีบเร่งเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือ ภาพพจน์ของการดำเนินงานในอนาคตต่อไปจะอยู่โดดเดี่ยวไม่ได้เพราะรากฐานไม่มั่นคง การก้าวไปข้างหน้าจะพบอุปสรรคนานัปการ อาศัยความเป็นส่วนตัวบุกเข้าศิลปากร “สร้างภาพฉายความร่วมมือทางศิลปกรรมศาสตร์ของ

มหาวิทยาลัยบูรพากับมหาวิทยาลัยศิลปากร”
 อธิการบดีของทั้งสองสถาบันให้การลงนาม
 เป็นสายใยของความร่วมมือระหว่างบ้านพี่
 และเมืองน้อง

คณะศิลปกรรมศาสตร์ บุคลากร
 ส่วนใหญ่จบมาจากคณะจิตรกรรมฯ มหา-
 วิทยาลัยศิลปากรและผู้อำนวยการโครงการ
 ก็มาจากสถาบันเดียวกัน “เลือดสีเขียว” ที่

เวทีของบูรพาอาจจะได้มีบทบาทเข้าไปร่วม
 สร้างภาพฉายใหม่ๆ ในภูมิภาคตะวันออก
 ลดความแข็งกระด้างทางเทคโนโลยีและ
 อุตสาหกรรมที่ทวีความรุนแรงขึ้นทุกวัน

“ศิลปากรบ้านพี่ บูรพบ้านน้อง”
 จะต้องดำเนินต่อไปในหลักการส่งเสริมและ
 สร้างความร่วมมือทางศิลปกรรมศาสตร์

รศ.ดร.ชาติรี
 เมืองนาโพธิ์
 อธิการบดี และ
 รศ.เชาวน์
 มณีวงษ์
 รองอธิการบดี
 (มศว. บางแสน)
 ร่วมงานนิทรรศการ
 ผลงานศิลปะ
 ครั้งที่ 9
 ณ อาคารสีสัน

ผูกพันเป็นการส่วนตัวได้กลายเป็นจุดเริ่มต้น
 ที่สำคัญของการช่วยเหลือในด้านต่างๆ เช่น
 บุคลากรมาช่วยสอน ทำหลักสูตร ดูแลวิทยา
 นิพนธ์ และจัดนิทรรศการศิลปกรรมสัญจร
 สร้างบรรยากาศและสีสันใหม่ๆ แก่มหา-
 วิทยาลัยโครงการความร่วมมือระหว่างสถาบัน
 จะขยายบทบาทเพิ่มขึ้นในอนาคตถ้าอาคาร
 ปฏิบัติการทางศิลปกรรมเป็นรูปธรรม ศิลป-
 กรรมแห่งชาติ เครื่องปั้นดินเผาแห่งชาติ

ระหว่างกัน ในอนาคตความก้าวหน้าอาจจะ
 เป็นโครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์ การทำ
 Work Shop ร่วมกัน การแลกเปลี่ยน
 นักศึกษา ถ้าถึงขั้นนั้นได้ สถาบันนิยมคงจะ
 ลดบทบาทลงไปมาก ภาพใหม่จะเป็นภาพ
 การ ส่งเสริมและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ยุค
 โลกาภิวัตน์ ของศิลปะอาจจะเริ่มจาก
 ศิลปากรกับบูรพาก่อนก็ได้ใครจะรู้

หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ คุณลักษณะเฉพาะที่แตกต่าง

การวางแผนกำหนดหลักสูตรและแผนการสอนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้เตรียมการอย่างรอบคอบในทุกขั้นตอนเป็นระบบสากล เช่น ศึกษาดูงานทางศิลปกรรมในมหาวิทยาลัยที่มีคณะทางศิลปะทั้งของรัฐและเอกชน เริ่มตั้งแต่มหาวิทยาลัยศิลปากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นต้น เพื่อศึกษาและดูแนวทางการ บริหาร จัดการ การศึกษาด้านศิลปะ ปัญหาและอุปสรรคของการดำเนินการ นำมาเป็นข้อมูลของการปรับโครงสร้างคณะศิลปกรรมศาสตร์ต่อไป

การทำแบบสำรวจทางศิลปกรรม เพื่อทราบทัศนคติและแนวความคิดของกลุ่มประชากรที่เกี่ยวข้องในสาขาศิลปกรรมต่างๆ

เช่น อาจารย์สอนศิลปะศิลปิน นักดนตรี นักโฆษณา นักออกแบบ เป็นต้น ได้จัดส่งไปเป็นจำนวน 200 ชุด ทำให้ทราบถึงความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย และแนวทางการจัดการศึกษาด้านศิลปกรรมศาสตร์ได้ชัดเจน มากขึ้น

การประชุมสัมมนาทางศิลปกรรม เพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นขั้นตอนหลังสุด คณะอาจารย์จากคณะวิชาทางศิลปะในมหาวิทยาลัย ศิลปิน ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการได้รับเชิญเข้าร่วมเป็นเวลา 3 วัน เพื่อกำหนดโครงสร้างของหลักสูตรและทิศทางเฉพาะของศิลปกรรมบูรพา มีการถกเพียง ได้แย้ง และสรุปผลในประเด็นต่างๆ จนเป็นที่น่าพึงพอใจ ได้บุคคลิกของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ที่เด่นชัด มีความเป็นตัวเองสอดคล้องกับความมุ่งหมายว่าเราจะผลิตบัณฑิตไปทำอะไรใน

นายเบญจกุล
มะกระธัช ผู้ว่า
ราชการจังหวัด
ชลบุรีเป็นประธาน
เปิดงานนิทรรศการ
ศิลปะกลุ่ม
“ธรรมะ”
ณ ฟอรัมพลาซ่า

สังคม ไม่ใช่สนองตัณหาผู้สอนแน่นอน

ภาพรวมและหน้าตาของหลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาจะเน้นการสร้างสรรค์ในแต่ละสาขาวิชาเป็นหลัก รู้จักการบริหารและจัดการในวิชาชีพของตน มีการวางแผนและเตรียมความพร้อมล่วงหน้าก่อนจะออกไปสู่สังคม และเข้าใจโลกแบบเหตุผลทางวิทยาศาสตร์มากกว่าจินตนาการแบบศิลปิน ถึงแม้แนวทางจะดูเพื่อฝันและยากต่อการปฏิบัติ คณะศิลปกรรมศาสตร์บูรพาได้วางแผนและจัดการหลักสูตรรายวิชาที่สอดคล้องสนองต่อเจตนาดังกล่าวโดยนิสิตจะต้องเรียนรู้และฝึกปฏิบัติอย่างจริงจังในทุกเนื้อหาวิชา ทั้งทฤษฎีและปฏิบัติ ให้ทั้งสองส่วนประสานกันจนเป็นหนึ่งเดียว

ทัศนศิลป์-ออกแบบนโยบายที่ต้องกำหนด

โครงสร้างของคณะศิลปกรรมศาสตร์มีสาขาวิชาหลากหลายประเภทการพัฒนาและเน้นทิศทางของสาขาวิชามีความจำเป็นต่อการสร้างความเข้มแข็งและโดดเด่นของคณะต่อไปในอนาคต ปัญหากลับมาว่าสาขาวิชาใดหรือกลุ่มใดควรเน้นและส่งเสริมเป็นหน้าตาและสร้างมาตรฐานให้เกิดการยอมรับในระดับสากลได้ ต้องย้อนกลับมาพิจารณาสภาพแวดล้อม ท่าเลที่ตั้งและจุดมุ่งหมายของการตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ว่าเป็นไปในทิศทางใด

กลุ่มสาขาวิชาทางออกแบบจะต้องได้รับการพัฒนาและส่งเสริมสนับสนุนในทุกด้านเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้สอดคล้อง

ไปกับภูมิภาคตะวันออกที่มีอัตราการขยายตัวทางธุรกิจอุตสาหกรรมสูงขึ้นทุกๆ ปี โดยเฉพาะในปี พ.ศ.2538 รัฐบาลได้ใช้งบประมาณมาลงทุนหนึ่งหมื่นล้านบาทเพื่อกระตุ้นการลงทุน การเตรียมการและสร้างความพร้อมในศักยภาพสาขาวิชาใหม่ทางด้านออกแบบ ออกแบบอุตสาหกรรม เพื่อพัฒนาคุณภาพผลิตภัณฑ์และสินค้า จึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่คณะต้องให้ความสนใจอย่างจริงจัง

มุกกลับกันกลุ่มของทัศนศิลป์ ก็ควรสร้างฐานสาขาวิชาให้เข้มแข็งเพื่อรองรับในส่วนของการขยายตัวในกลุ่มออกแบบ ขณะเดียวกันก็พัฒนาสาขาวิชาให้มีคุณภาพเพิ่มมากขึ้น แต่อัตราการขยายตัวใน 2 ส่วนนี้ควรอยู่ในอัตรา 30 : 70 คือ ทัศนศิลป์ 30 ออกแบบ 70 เพื่อให้สมดุลกับโลกทางธุรกิจ อุตสาหกรรมในภูมิภาคและของประเทศ การขยายสาขาวิชาและการรับนิสิตไม่ควรยึดติดว่าจะต้องเป็นไปตามสิ่งที่เกิดอยู่ ถ้าสถานการณ์ช่วงเวลาไม่เหมาะสม ความจำเป็นไม่มีการปรับลดหรือยุบเลิกควรจะเน้นความสำคัญด้วย ใ้บุคลากรภายในมีการเลื่อนไหลถ่ายเทไปมาระหว่างสาขาวิชาเกิดประโยชน์ร่วมกัน

เอกสารโครงการเป็นตำนานความสิ้นเปลือง

การจัดทำโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2530 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน หลายสิ่งหลายอย่างเป็นความใหม่ของผู้เริ่มโครงการ เพราะที่ผ่านมามีไม่ค่อยได้ทำเอง อาศัย มศว.ประสานมิตร เป็นพี่เลี้ยง

โดยตลอด ในช่วงหลังต้องรับผิดชอบเองแทบทุกด้าน ผู้ประสานงานแต่ละฝ่ายยังใหม่ไม่เข้าใจระบบ วิธีการชัดเจน คาดเดาเองว่าน่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ โดยขาดข้อมูล และแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง ผลที่ตามมาคือ “การลองผิด ลองถูก” ในทุกเรื่อง

การทำเอกสารโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ พบปัญหาเช่นเดียวกันตั้งแต่เริ่มต้นเขียนโครงการเล่มแรก พ.ศ.2530-พ.ศ.2536 เล่มที่ 6 ใช้งบประมาณ เวลา และค่าวัสดุไปกับเอกสารโครงการเป็นจำนวนถึง 800-1,000 เล่ม “เชื่อหรือไม่” ใช้ได้จริงประมาณ 150 เล่มเท่านั้น ที่เหลือทำเศษกระดาษและซังกิโยขาย เอกสารนี้เป็นเพียงหนึ่งในอีกหลายโครงการที่ต้องลองผิดลองถูกไปก่อนและค่อยมาแก้ไขกันภายหลัง สิ้นเปลืองงบประมาณของรัฐบาลเป็นอย่างมาก

การเริ่มต้นและความใหม่ของมหาวิทยาลัย การดำเนินการจึงไปไม่ถึงดวงดาว คลำกันไปเอง นโยบายกำหนดไม่ได้ว่าจะทำอะไร กองแผนงานของมหาวิทยาลัยแนะนำไปอย่าง ทบวงมหาวิทยาลัยไปอีกอย่าง คนอยู่ตรงกลางสับสนจะไปทางไหนให้ถูกใจทุกฝ่าย ที่สำคัญให้เอกสารโครงการฯ ผ่านความเห็นชอบไม่ต้องแก้ไขเพราะนั่นหมายถึงการเริ่มนับหนึ่งใหม่ ประสบการณ์ในการทำเอกสารโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นตำนานที่ต้องบันทึกไว้ทั้งความสิ้นเปลือง และความสับสนในจุดยืนของผู้เกี่ยวข้องของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะกองแผนงาน ที่มีบทบาทโดยตรง ต้องกำหนดแนวนโยบายให้ชัดเจนลงไปไม่ควรอ้างแต่

ระเบียบ ต่างจากมหาวิทยาลัยอื่นที่กองแผนงานแสดงความรับผิดชอบทั้งที่ปรึกษา คนพิมพ์ดีด เป็นต้น คงต้องทบทวนกันต่อไปอีกว่า “ถ้าออกนอกระบบเป็นอย่างนี้จะไปรอดหรือ

กองแผนงาน : หน่วยประสานงานต้องเข้าถึง

การทำโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์ หน่วยงานของมหาวิทยาลัยบูรพาที่เกี่ยวข้องมากที่สุดถ้าไม่บันทึกไว้คงจะไม่สมบูรณ์ คือ “กองแผนงาน” เพราะเป็นส่วนงานที่รับผิดชอบ ดูแล วิเคราะห์ข้อมูลของโครงการใหม่ที่จะผ่านออกไปสู่ทบวงฯ และสำนักงบประมาณ ระยะแรกไม่ค่อยเข้าใจว่ากองแผนงานมีหน้าที่อะไรกันแน่ เพราะพบแต่ปัญหา อุปสรรคมากมาย เจ้าหน้าที่คูจะมีบทบาทตัดสินใจแทบทุกเรื่อง ผู้เข้าไปหาจะต้องปรับท่าทีจึงจะได้รับการบริการที่ดี ทางออกไม่ค่อยมี มีแต่อ้างกฎระเบียบเป็นสูตรสำเร็จ

หลังจากมีโอกาสไปดูงานเกี่ยวกับกองแผนงานของมหาวิทยาลัยอื่นจึงมีความเข้าใจว่ากองแผนงานมีหน้าที่และทำอะไร กองแผนงานควรเป็นหน่วยงานที่อำนวยความสะดวก ให้คำแนะนำ หาทางออกที่เหมาะสม คอยช่วยเหลือโครงการใหม่ให้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยตามนโยบายของมหาวิทยาลัย เพราะถือว่าโครงการนั้นไม่ใช่ของบุคคลใด แต่เป็นของมหาวิทยาลัยโดยภาพรวม สร้างความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการให้เกิดขึ้น สิ่งใดที่กองแผนงานจะช่วยได้จะเร่งดำเนินการ

โดยทันที เป็นคำบอกกล่าวของผู้อำนวยการ
กองแผนงานมหาวิทยาลัยเชียงใหม่

กองแผนงานมหาวิทยาลัยบูรพา
อาจจะเป็นหน่วยงานใหม่ขาดประสบการณ์
มาแต่แรก การจัดระบบและการบริการของ
เจ้าหน้าที่ในระดับต่างๆ ยังขาดจุดยืนและ
หน้าที่ไม่ชัดเจน โดยเฉพาะสร้างภาพลักษณ์
ระหว่างเจ้าหน้าที่ของกองแผนงานกับ
อาจารย์ที่มาใช้บริการ ซึ่งมีบทบาทกันคน
ละด้าน ขาดความประสานกัน ทำให้ของความ
ร่วมมือจึงไม่เกิดขึ้น มีแต่ความขัดแย้ง โครง
การจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์เกิดขึ้นใน
ช่วงเวลาที่ไม่เหมาะสม ปัญหาและอุปสรรค
จึงมีมาก ความตั้งใจและอดทนจึงเป็นส่วน
สำคัญต่อการลดความขัดแย้งลงไปได้บ้าง ให้
โครงการดำเนินต่อไป คิดเสมอว่า “ระยะทาง
พิสูจน์ม้ากาลเวลาพิสูจน์คน” ดำเนินการแล้ว
6 ปี อีก 2 ปี จะทำไม่ได้หรือ

การประสานงานกับกองแผนงาน
โดยทำที่แห่งความร่วมมือและความเข้าใจซึ่ง
กันและกันควรจะเป็นสิ่งที่ต้องเริ่ม เพราะ
แน่นอนที่สุด คณะศิลปกรรมศาสตร์จะต้องทำ
งานร่วมกับกองแผนงานไปอีกนาน ความไม่
เข้าใจกันจะนำมาซึ่งปัญหานานัปประการ
คงจะสรุปว่า “กองแผนงาน หน่วยประสาน
งานต้องเข้าถึง”

หอศิลปกรรมบูรพา วันหน้าที่ รอคอย

หอศิลปกรรมบูรพาเป็นโครงการ
“เพื่อฝัน” ที่สร้างขึ้นในปี พ.ศ.2518 เมื่อเริ่ม
เข้ารับราชการใหม่ๆ โดยวางโครงการร่วมกับ

นายประศาสน์ สง่าเมือง ช่างศิลป์ประจำ
พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (ปัจจุบันทำงานองค์การ
สหประชาชาติ ถนนราชดำเนิน) เพื่อนที่รัก
กันมากสมัยเรียนศิลปากร ต้องการจะเห็น
มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีเวทีและสถานที่
แสดงงานทางศิลปะอย่างเป็นทางการ ไม่
ต้องเร่ร่อนไปอาศัยใต้ถุนตึก หน้าหอสมุด
โรงอาหาร หรือทางเดินเท้าเป็นภาพที่ดูแล้ว
ไม่สมศักดิ์ศรีของคำว่า “มหาวิทยาลัย” จึง
วางแผนและออกแบบ “หอศิลป์” ในฝัน
พร้อมห้องแสดงนิทรรศการภายในอย่าง
สมบูรณ์นำเสนอกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย
ในสมัย ดร.เฉลิมวงศ์ วัจนสุนทร เป็นรอง
อธิการบดี และ รองศาสตราจารย์กระแสร
มลายาภรณ์ เป็นรองคณบดีคณะมนุษยศาสตร์
สร้างความตื่นตัวอยู่ระยะหนึ่งแต่ขาดงบประมาณ
และขาดผู้สานต่ออย่างเป็นทางการ

หอศิลปกรรมบูรพาได้ถูกขายความ
คิดในสังคมแห่งนี้เป็นระยะๆ เพื่อสร้างกระแส
ความสนใจให้เกิดขึ้นต่อผู้บริหารแต่ก็เป็น
เพียงความเพื่อฝันของคนบางคนที่ต้องการ
สร้างความเปลี่ยนแปลงในยุคที่สังคมต้องการ
ปัจจัยอื่นมากกว่าปี พ.ศ.2530 ได้มีการออก
ข่าวศิลปะและเอกสารอย่างเป็นทางการของ
หอศิลปกรรมบูรพา โดยแจกจ่ายไปยังบุคลากร
ในมหาวิทยาลัยทุกคนให้รับทราบขณะเดียวกัน
คณะได้จัดนิทรรศการทางศิลปะอย่างต่อเนื่อง
ต่อเนื่องทุกปี ปีละหลายครั้งเพื่อให้ผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยได้มองเห็นภาพและเห็นถึง
ความสำคัญของ “หอศิลป์” ที่ควรตั้งขึ้นใน
มหาวิทยาลัยของเรา แต่ก็ เป็นเพียงกระแส
ความเคลื่อนไหวเล็กๆ ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลง
มากนัก

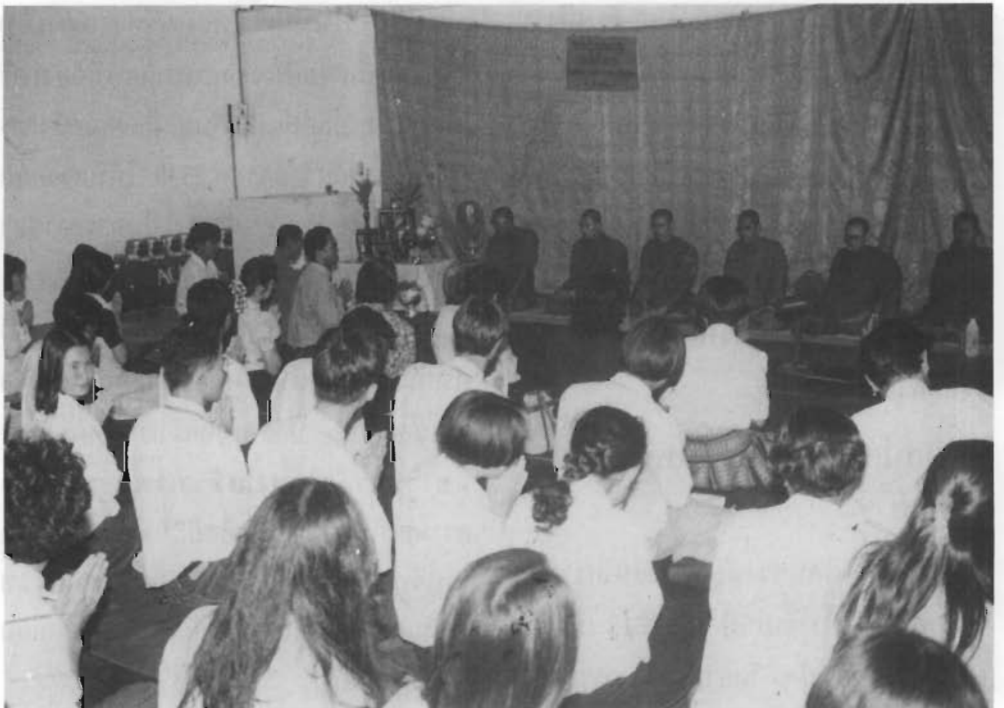

คุณเรืองกิตต์
แก้วพินาศกุล
ประธานเปิด
นิทรรศการศิลปะ
“กลุ่มสะท้อน 2”
ณ Rivercity
กรุงเทพฯ

คุณเรืองกิตต์แก้วพินาศกุล ประธานเปิดนิทรรศการศิลปะ “กลุ่มสะท้อน 2” ณ Rivercity กรุงเทพฯ

คณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ จัดพิธี
เลี้ยงพระ และ
ทำบุญประจำปี
ณ อาคารสีสัน

คณะศิลปกรรมศาสตร์ จัดพิธีเลี้ยงพระ และทำบุญประจำปี ณ อาคารสีสัน

ในปี พ.ศ.2530 เป็นต้นมา ภาค
วิชาได้เริ่มเขียนโครงการก่อสร้างอาคารทาง
ศิลปกรรมเพื่อบรรจุเข้าไว้ในโครงการของงบประมาณ
ประจำปี และกำหนดพื้นที่ส่วนหนึ่งเพื่อใช้
เป็นสถานที่สำหรับห้องแสดงนิทรรศการ หรือ
“หอศิลป์” ของภาควิชา หรือคณะศิลปกรรม
ศาสตร์ต่อไป แต่โชคของภาควิชาศิลปะไม่ดี
มีอันเป็นไปทุกครั้ง โครงการก่อสร้าง 8 ปีที่
ดำเนินมาไม่ประสบผลสำเร็จ จนในปี พ.ศ.
2537 เริ่มดำเนินการเขียนคำของบประมาณ
ปี พ.ศ.2539 และทำเรื่องขอจ้างช่างเขียนแบบ
อาคารปฏิบัติทางศิลปกรรม 2 หลัง ราคา
150,000 บาท มหาวิทยาลัยใจถึงอนุมัติให้
จ้างได้ โดยกำหนดพื้นที่อยู่หลังตึกอาคาร
เรียนรวม 2 เป็นโครงการอันดับที่ 1 ในแผน

การของงบประมาณของมหาวิทยาลัยก็ยังไม่
รู้ว่าจะเป็นอย่างไร เพราะขณะทำโครงการ
ก่อสร้างเป็นช่วงเวลาเดียวกับโครงการคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์กำลังถูกระงับโครงการจาก
สำนักงบประมาณพอดี ดวงศิลปกรรมบูรพา
มีแต่ปัญหาและอุปสรรคตลอดเวลา ต้อง
เหนื่อยกว่าคณะเกิดใหม่ในเวลาเดียวกัน เช่น
วิศวกรรมศาสตร์ และสาธารณสุขศาสตร์

หอศิลปกรรมบูรพา เป็นความเพ้อ
ฝันมาตลอด 19 ปี ที่ย่างเข้ามาสู่รั้วเทา-ทอง
แห่งนี้ ยังไม่รู้ว่าสำเร็จเมื่อใด หรือหลัง
เกษียณอายุราชการไปแล้ว แต่ชาวศิลป์แห่ง
บูรพา คงจะต้องรอคอย เพราะว่า “กรุงโรม
ไม่ได้สร้างเสร็จในวันเดียว”

3. พ.ศ.2535 : ช่วงหลังสู่ปัจจุบัน

การประชุมสัมมนา
หลักสูตรคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์
ณ ห้องประชุม
ตึกอำนวยการ
มหาวิทยาลัยบูรพา

ตั้งใจและกัดไม่ปล่อย : เห็นแก่ตัวหรือส่วนรวม

การทำงานให้ประสบผลสำเร็จ ได้ รับการยอมรับและมีคุณภาพต้องอาศัยองค์ ประกอบหลายอย่าง “ความตั้งใจและกัดไม่ ปล่อย” เป็นปัจจัยหนึ่งของผู้ทำงานและ หัวหน้าโครงการจะต้องอาศัยเป็นหลักยึดและ แนวทางปฏิบัติบางครั้งพฤติกรรมดังกล่าว อาจจะถูกมองจากบุคคลทั่วไปหรือผู้ร่วมงาน ว่า “เห็นแก่ตัว” “เอาแต่ได้” “ใจร้อน” เป็นต้น คำวิจารณ์เหล่านั้นมีความเป็นจริง หรือไม่เพียงไรน่าจะวิเคราะห์และหาข้อสรุป ร่วมกัน

ในสถานการณ์ของการทำงานมี เงื่อนไขและปัญหาอุปสรรคมากมายผู้เป็น หัวหน้าต้องตัดสินใจและแก้ปัญหาให้สำเร็จ

ลู่วงไปด้วยดี ด้วยความตั้งใจในบางสถาน การณ์ไม่สามารถปล่อยให้การดำเนินงานเป็น ไปตามกระแสและขั้นตอนทางราชการได้โดย คิดว่า “มันจะเป็นไปตามระบบ ขั้นตอนและ ช่วงเวลาของมันเอง” ซึ่งแน่นอนว่าในสาขา วิชาหรืองานที่เป็นความต้องการของสังคม และประเทศย่อมมีผู้ให้การสนับสนุนทั้งของ มหาวิทยาลัยและของรัฐบาล คงไม่เป็นเรื่อง ยาก แต่ในเงื่อนไขของคณะศิลปกรรมศาสตร์ คงไม่ใช่อย่างแน่นอน

คณะวิชาศิลปกรรมศาสตร์กับการ พัฒนาประเทศ กับการพัฒนาธุรกิจ อุตสา- หกรรม หรือแม้แต่ความเป็นสาขาขาดแคลน ที่รัฐควรให้การสนับสนุนประเด็นดังกล่าว สร้างความสับสน ความไม่เข้าใจของคนทั่วไป ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การสร้าง

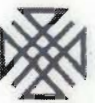
การลงนามความร่วมมือทางวิชาการระหว่างมหาวิทยาลัยศิลปากรกับมหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 2 ณ ห้องพระโรงวังท่าพระ 9 กันยายน 2537 โดยมี รศ.ไชศรี ศรีอรุณ และ ผศ.ดร.ผาสุก กุลละวณิชย์ อธิการบดีของทั้งสองสถาบัน ร่วมลงนาม

การยอมรับและเห็นคุณค่าต่อคณะวิชานี้เพื่อ
ความเจริญเติบโตเป็นคณะอย่างสมบูรณ์แบบ
“หนทางไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ” อย่าง
แน่นอน การเข้ามาเกี่ยวข้องกับโครงการฯ จึง
ต้องสร้างขวัญและกำลังใจกับตัวเองหลายๆ
ด้าน กำหนดท่าทีและบทบาทของการนำพา
คณะวิชานี้ไปสู่เป้าหมายและความสำเร็จใน
ท้ายที่สุด

การทำงานอย่างใกล้ชิด ติดตาม
และตั้งใจเป็นวิธีการที่นำมาใช้อย่างต่อเนื่อง
ในแต่ละขั้นตอน โดยบางครั้งมีความรู้สึกกว่า
“เราต้องพึ่งตัวเองก่อน แล้วจึงไปพึ่งคนอื่น”
ในช่วงเวลานี้เราจะพลาดไม่ได้ นิสิต
หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3
แล้ว กำลังรอคอยความหวัง ความสำเร็จของ
คณะศิลปกรรมศาสตร์อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม
ความรู้สึกเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นและสิ่งเร้าให้
มีกำลังใจที่จะเดินหน้าต่อไป เปรียบเหมือน
“ยุทธการเชิงรุก” ในทุกๆ ด้าน จนบางครั้ง

ดูเหมือนว่าใจร้อน หรือเห็นแก่ตัวเพื่อให้งาน
ของตัวเองสำเร็จอย่างเดียว ไม่เข้าใจปัญหา
ของผู้อื่น

ความเป็นจริงการทำงานอย่างตั้งใจ
และเกาะติดสถานการณ์ (กัดไม่ปล่อย) เป็น
แนวทางที่ต้องดำเนินการในสถานการณ์ที่
คณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นรองในทุกๆ ด้าน
เมื่อเทียบกับคณะวิศวกรรมศาสตร์ และ
สาธาณสุขศาสตร์ คณะเกิดใหม่ด้วยกัน
บางครั้งรู้สึกเหมือนโดดเดี่ยว ขาดกำลังใจ
ขาดการสนับสนุนอย่างจริงจัง แต่ความรู้สึก
เหล่านั้นไม่ได้มีผลทำให้เกิดความท้อถอยใน
ทำนองเดียวกันกลับสร้างกำลังใจ ความตั้งใจ
ที่จะต้องทำงานให้หนักมากขึ้นในทุกๆ ด้าน
พฤติกรรมในสถานการณ์ดังกล่าวนี้มีจุด
มุ่งหมายจะให้การจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์
สำเร็จเป็นรูปธรรมเพือนิสิตและความเจริญ
เติบโตในสาขาวิชาทางศิลปกรรม อาจจะ
ผิดพลาดในวิธีดำเนินการแต่คงจะไม่ผิดพลาด

การจัดแสดงข่าว
ครั้งแรกที่ Marriott
Royal Garden
Riverside กรุงเทพฯ
อ.ไพฑูริย์
เมืองสมบูรณ
ศิลปินแห่งชาติ
สาขาทัศนศิลป์
อ.จรรยาภว
แสงวีเชียร คณบดี
คณะศิลปกรรมศาสตร์
จุฬาฯ ร่วมกิจกรรม

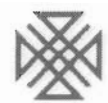
ในเจตนาต้องการสร้างความเจริญให้เกิดขึ้นใน
สังคมบูรพาแห่งนี้อย่างน้อยคงจะไม่สรุปว่า
“เห็นแก่ตัว”

การจัดการและประสานงาน คือ วิธี การอันพึงประสงค์

การทำงานในสังคมที่มีบุคลากร
และภาระงานมาก ต้องการให้เกิดความสำเร็จ
การยอมรับของคนทั่วไป ต้องมีวิธีการที่สอด
คล้องไปกับกิจกรรมและบุคคลแต่ละประเภท
แต่ละกลุ่ม “การจัดการและประสานงาน”
คือวิธีการอันพึงประสงค์หลักที่สำคัญประการ
หนึ่ง สามารถนำมาใช้ในการทำงานได้อย่างมี
ประสิทธิภาพเพราะช่วยวางแผนและจัดระบบ
ลดความขัดแย้งทางความรู้สึกต่อผู้ร่วมงาน
และการทำงานแต่ละลักษณะได้ดี โดยเฉพาะ
การทำงานเป็นกลุ่ม หรือการทำงานที่เกี่ยวข้อง
กับบุคคลหลายฝ่าย “การทำงานคนเดียว”
สร้างความโดดเดี่ยวเฉพาะตัวใช้ไม่ได้กับยุค
สมัยปัจจุบัน

ความสำคัญของหลักการนี้ได้
ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรและรายวิชาคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์เพื่อสร้างและพัฒนาบุคลิก
ลักษณะของนิสิตศิลปกรรมบูรพาให้เกิด
คุณลักษณะการจัดการและประสานงานที่ดี
ในสังคม ธุรกิจ และอุตสาหกรรมปัจจุบัน
โดยเชื่อว่านิสิตที่มีพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็น
สิ่งพึงประสงค์ในอนาคต จะคาดหวังว่าเขาจะ
ไปเรียนรู้และแก้ปัญหาเองหลังจากที่จบไป
แล้วคงไม่ได้ “การสร้างความพร้อม” “การ
เตรียมความพร้อม” ในทุกด้านน่าจะต้องสร้าง
ให้เกิดขึ้นในหลักสูตร ทดลองวัดและประเมิน
ผลว่าได้ผลมากน้อยเพียงไร

หลักการนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับ
หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต โดยทั่วไป
มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตออกไปปรับใช้สังคมเชิง
สร้างสรรค์ศิลปะ (ศิลปิน) เพียงประการเดียว
โดยคิดว่าการจัดการเชิงธุรกิจและการจัดการ
ปล่อยให้เป็นเรื่องของบุคคลอื่นมากกว่า เช่น

ถ่ายภาพร่วมกับ
คุณไข่มุก ชูโต
ในงานวัน “ศิลป์ พีระศรี”
มหาวิทยาลัยศิลปากร

คุณกิติ แก่นจําปี และ
ภรรยา (สองคนยืน)
ผู้ให้การสนับสนุน
การแสดงผลงานศิลปะ
ของจังหวัดชลบุรี
ถ่ายภาพร่วมกัน
(จากขวามือ)

อาจารย์สุวิชาญ เกาทอง
อาจารย์จุมพล อุทโยภาส และ
อาจารย์วุฒิชัย บุรณศิลป์

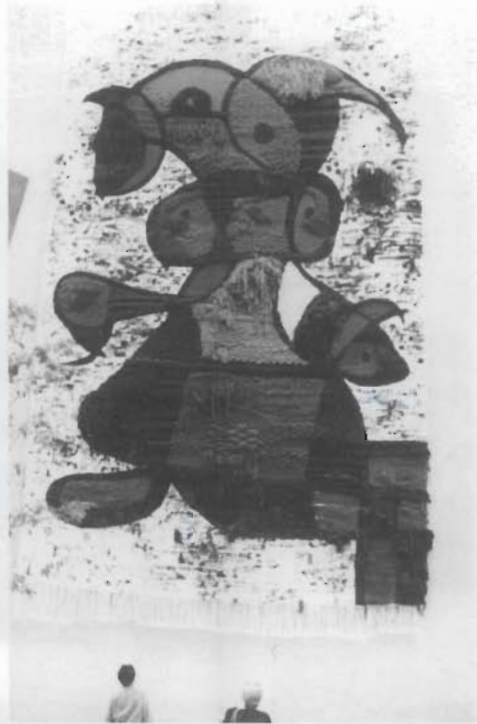
แล้ว การประชาสัมพันธ์จะลดบทบาทลงไปทันที แต่คงจะใช้เวลาพอสมควรกว่าวันนั้นจะมาถึง เพราะนี่เป็นเพียงการบันทึกประวัติศาสตร์คณะศิลปกรรมศาสตร์หน้าแรกๆ เท่านั้น

ดูงานสหรัฐอเมริกา นำพา ประสบการณ์

27 เมษายน - 25 มิถุนายน 2535

อาจารย์กมล ทัศนัญชลี ประธานสภาศิลปกรรมไทย สหรัฐอเมริกา เรียนเชิญ รองศาสตราจารย์สุชาติ เกาทอง อาจารย์เทพศักดิ์ ทองนพคุณ และ อาจารย์สมาน สรรพศรี ไปดูงาน ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นช่วงเวลาที่มีย้ายของคณาจารย์จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ได้ไปรับรู้และเห็นความเจริญก้าวหน้าทางศิลปะสมัยใหม่ การเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยด้านศิลปะการจัดการหอศิลป์ และพิพิธภัณฑ์ศิลปะ เป็นต้น เพื่อนำประสบการณ์ที่ได้รับกลับมาพัฒนาคณะให้มีความเข้มแข็ง มีมาตรฐานเพิ่มมากขึ้น ถึงแม้ช่วงระยะเวลาเพียง 2 เดือนจะไม่มากนัก แต่คณะเดินทางจากศิลปกรรมบูรพา ได้พยายามจัดกำหนดเวลาแต่ละสัปดาห์อย่างมีค่า ยิง โดยมีประธานสภาศิลปกรรมไทย เป็นผู้วางแผนและอำนวยความสะดวกอย่างดียิ่ง

เส้นทางและกำหนดการเดินทางเริ่มตั้งแต่รัฐแคลิฟอร์เนีย จากตะวันตกสู่ตะวันออก คือ วอชิงตัน ดี.ซี. แวะตามเมืองสำคัญๆ ที่มีหอศิลป์ พิพิธภัณฑ์ศิลปะและสถาบันทางศิลปะเป็นระยะๆ ทั้งช่วงเที่ยวไปและกลับ เพิ่มประสบการณ์ทางการเห็นและโลกทัศน์อย่างกว้างขวาง แม้จะมีความเหนื่อยยากจากการเดินทาง 25,000 กิโลเมตร

ผลงานศิลปะ
ของ John Miro
ที่ East Wing
กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

บนรถโดยสารประจำทาง (Grayhour) เพียงโต แต่มิได้ทำให้ทุกคนย่อท้อหมดกำลังใจ ความอยากรู้อยากเห็นสิ่งต่างๆ และศิลปะในแต่ละรัฐของสหรัฐอเมริกาคือแรงกระตุ้นอันทรงพลังให้พวกเราก้าวไปข้างหน้าต่อการบันทึกภาพและข้อมูลกระทำอย่างต่อเนื่องให้ได้ความรู้และสาระกลับมาสู่ประเทศไทยให้มากที่สุด ที่สำคัญจะเป็นประโยชน์อย่างมากต่อคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่อยู่ในระยะเริ่มต้น ไม่ว่าจะเป็นการเรียนการสอน การบริหาร จัดการทางศิลปะ เป็นต้น

อาจารย์กมล ทัศนัญชลี และ คุณนวนลศรี ทัศนัญชลี เป็นบุคคลที่ให้การช่วยเหลือในทุกด้าน และสร้างความประทับใจแก่พวกเราทุกคน การบันทึกจะขาดเสียไม่ได้ เพราะเขาคือผู้อยู่เบื้องหลังและให้การสนับสนุนคณะผู้เดินทางจากประเทศไทยไปดูงานศิลปะ ณ ประเทศสหรัฐอเมริกาทุกรุ่น ไม่ว่า

ศาสตราจารย์
ชลูด นิ่มเสมอ มาบรรยายพิเศษทางศิลปะที่
สถาบันวิทยาศาสตร์
ทางทะเล ถ่ายภาพ
ร่วมกับ
ศาสตราจารย์
กระแสร่ม มัลยาภรณ์
(คนที่สองจากซ้าย
แถวหน้า) และ
กรรมการจัดงาน
ประชุมสัมมนา

ศึกษาดูงานที่
OLD Dominion
University
(ODU) Professor
Ron Snapp
ภาควิชาทัศนศิลป์
นำชมการสอนทาง
จิตรกรรม

จะเป็นงบประมาณ ที่พัก พาหนะ เป็นต้น
งบประมาณจากสภาศิลปกรรมไทย ส่วนใหญ่
เป็นเงินส่วนตัวของ อาจารย์กมล ทศนาญชลี
ที่อุทิศและเสียสละเพื่อศิลปะในประเทศไทย
สังคมไทยจะหาบุคคลลักษณะนี้ยากขึ้นทุกวัน
สถานการณ์สิ่งแวดล้อมทำให้คนเห็นแก่ตัว
มากยิ่งขึ้น

อาคารศิลปกรรมกับความหวัง ที่รอคอย

อาคารเรียนของคณะศิลปกรรม
ศาสตร์ระยะเริ่มต้นมีการปรับเปลี่ยนและ
โยกย้ายตลอดช่วงระยะเวลา 40 ปี ตั้งแต่
สังกัดในวิทยาลัยวิชาการศึกษาบางแสน จน
ถึงปัจจุบันส่วนมากจะอาศัยเรียนร่วมกับคณะ

ศิลปินสัญจรของ
ผศ.ปรีชา เกาทอง
ณ เดอะฟอรัม
พลาซ่า ชลบุรี
าพณา รัฐมนตรี
ช่วยคมนาคม
คุณนิคม แสนเจริญ
ประธานในพิธี

ประธานโครงการฯ
ถ่ายภาพร่วมกับ
อ.สวัสดิ์ ต้นดีสุข
ศิลปินแห่งชาติสาขา
ทัศนศิลป์ และ
อ.กมล ทัศนัญชลี
ประธานสภา
ศิลปกรรมไทย
สหรัฐอเมริกา
ณ หอศิลป์ของ
อ.ประเทือง
เอ็มเจริญ

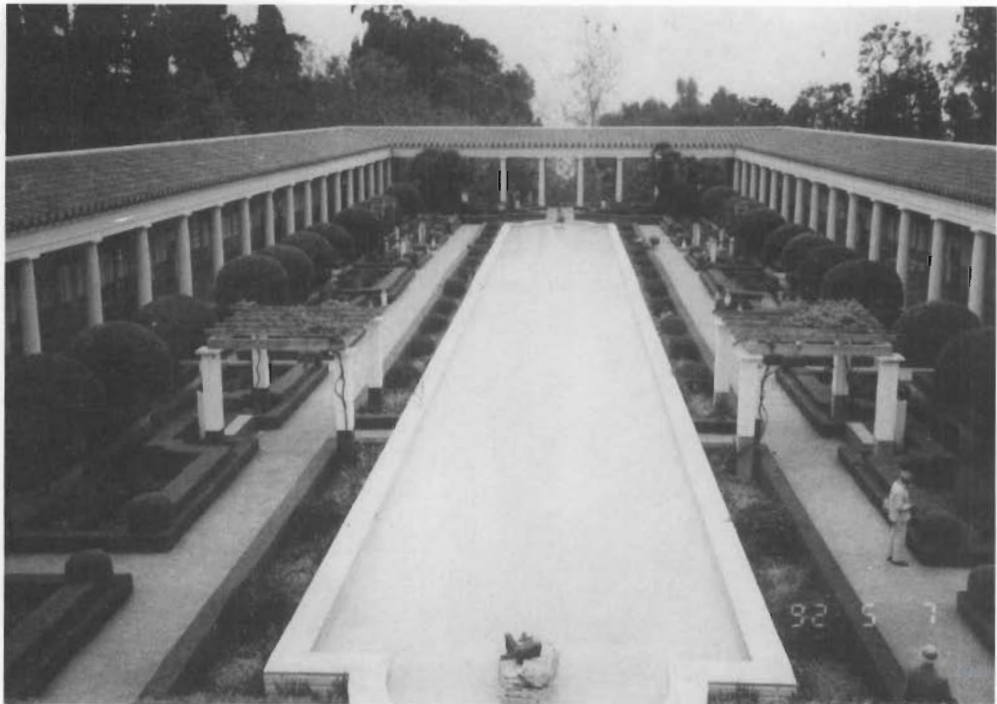
และสาขาวิชาอื่นๆ ครั้งแรกจะมีที่ทำการอยู่
ตึกพลศึกษา (ตรงข้ามภาควิชาวาริชศาสตร์
และกองวิชาการ) ต่อมาย้ายไปตึกมนุษยชั้นล่าง
ย้ายไปตึกมนุษยชั้นบน ย้ายไปอาคารปฏิบัติ
หลังตึกมนุษยย้ายไปอาคารปฏิบัติหน้าตึกมนุษย
(อาคารสี่สี) และย้ายไปชั้น 8-9 อาคารเรียนรวม
2 เป็นคณะวิชาที่มีการย้ายมากที่สุดซึ่งได้มี

ส่วนร่วมด้วยในแต่ละครั้งตั้งแต่ครั้งที่ 2
เป็นต้นมา

ธรรมชาติวิชาทางศิลปกรรมเป็น
อุปสรรคและความไม่เข้าใจต่อผู้บริหารในการ
จัดการเกี่ยวกับอาคารเรียนและห้องปฏิบัติ
เฉพาะทาง ที่แตกต่างจากสาขาวิชาทั่วไป ทำ
ให้ถูกมองว่ายุ่งยากและไม่เข้าพวก เรียนรวม

สวนภายในอาคาร
พิพิธภัณฑ์ศิลปะ
J.Paul Getty
ที่แคลิฟอร์เนีย

กับสาขาอื่นไม่ได้ ต้องแก้ปัญหาและปรับเปลี่ยนห้องตลอดเวลาไม่ลงตัว การดำเนินงานสำหรับแก้ปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับอาคารสถานที่ที่ได้ทำเรื่องขออาคารเรียนและอาคารปฏิบัติการทางศิลปกรรมศาสตร์ตั้งแต่ปี พ.ศ.2530-ปัจจุบัน จนในที่สุดมหาวิทยาลัยเห็นถึงปัญหาและการขยายตัวของคณะศิลปกรรมศาสตร์ ได้ให้ใช้อาคารตึกมนุษย์ชั้นบนและชั้นล่างบางห้องเป็นการชั่วคราว ใช้งบประมาณเงินรายได้ 1,400,000 บาท สำหรับปรับปรุงโภชนาการเล็กเป็นอาคารปฏิบัติการสาขาภาพพิมพ์ เพื่อให้คณะสามารถดำเนินการต่อไปได้ในระยะเริ่มต้น ในปี พ.ศ. 2537 คณะศิลปกรรมศาสตร์มีอาคารที่เกี่ยวข้องในการเรียนการสอนและปฏิบัติการ 5 หลัง ต้องดูแลรับผิดชอบ 3 หลัง เป็นอาคารเก่าอาศัยใช้ชั่วคราว มีโภชนาการเล็กค่อนข้างถาวรเพราะได้ตกลงกับมหาวิทยาลัยไว้

ภาพรวมถ้ามองจากภายนอก สำหรับอาคารสถานที่น่าจะพอใจระดับหนึ่ง สำหรับการเริ่มต้นคณะศิลปกรรมศาสตร์ แต่อาคารที่ขอใช้ส่วนใหญ่เป็นอาคารเก่า อาคารโรงเรียนที่ออกแบบไว้เพื่อการใช้สอยแบบหนึ่ง ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติวิชาของคณะที่ต้องออกแบบและกำหนดพื้นที่เพื่อการเรียนการสอน การปฏิบัติแต่ละสาขาวิชาโดยเฉพาะที่สำคัญต้องมีห้องปฏิบัติค้นคว้าทดลองเป็นระยะเวลานาน เครื่องมือ อุปกรณ์จะเคลื่อนย้ายไปที่อื่นไม่ได้ เรื่องเหล่านี้ผู้บริหารไม่เข้าใจและมองภาพไม่ออกว่าคืออะไร จึงถูกกำหนดให้อยู่ชั้นที่ 8 และ 9 ของอาคารเรียนรวม 2

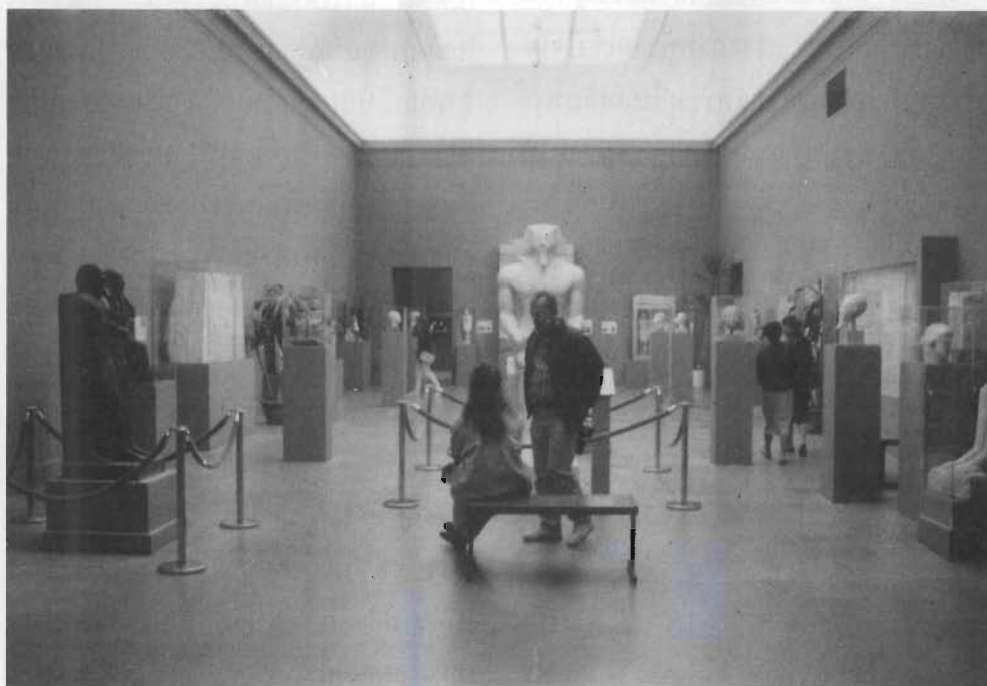
ในปีงบประมาณ 2535 คณะเกิดใหม่ได้รับการพิจารณาขบประมาณสร้างตึกใหม่ทุกคณะ ยกเว้นคณะศิลปกรรมศาสตร์ โดยอ้างว่าประธานโครงการไปต่างประเทศ

ไม่มีใครชี้แจงให้รองนายกรัฐมนตรี เสนาะ อุณาภูล ทำให้ตกไป คณะวิชานี้ กลายเป็นของประธานโครงการ ไม่ใช่ ของมหาวิทยาลัย ผู้บริหารไม่สามารถชี้แจง แทนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวมได้ อันเป็น โอกาสทองที่สุดที่มหาวิทยาลัยพึงจะได้และ เกิดประโยชน์ต่อคณะวิชาใหม่ไม่ต้อง “ตีนถีบ ปากกัด” มาจนทุกวันนี้ ภาพสะท้อนกลับมา เกิดคำถามมากมายของคณาจารย์ในมหา- วิทยาลัยนิสิต เจ้าหน้าที่ ก็คือ ศิลปกรรม ศาสตร์ดีก็อยู่ไหน ทำไมศิลปกรรมศาสตร์ไม่ ได้ดีก็ ทำไมวิศวกรรมศาสตร์ สาธารณสุข ศาสตร์มีดีก็ ศิลปกรรมไม่มี คำถามเหล่านี้ สร้างความเจ็บปวดและความรู้สึกไม่ค่อยดีนัก ต่อผู้เกี่ยวข้อง รวมถึงนิสิตในคณะที่ถูกมองว่า เป็นคณะไม่สำคัญ ไม่จำเป็น เหมือนทางด้าน วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ยิ่งช่วงวิกฤติการณ์ ในเดือนสิงหาคม 2537 สำนักงบประมาณ

มีหนังสือตอบกลับไปที่สำนักงานเลขาธิการ คณะรัฐมนตรีเรื่องการจัดตั้งคณะศิลปกรรม ศาสตร์ว่าให้ชลอโครงการไปก่อนอ้างเหตุผล 4 ข้อ โดยยึดถือนโยบายมาตรการควบคุม อัตรากำลังคนภาครัฐและการจัดตั้งหน่วย งานใหม่ของรัฐบาลที่มีผลบังคับใช้ต่อส่วน ราชการทั่วไป ยิ่งทำให้ตอกย้ำภาพให้เด่นชัด ว่าศิลปกรรมศาสตร์ถูกแบน มหา- วิทยาลัยจะเน้นทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี คณะนี้ไม่สอดคล้องกับภาพรวมของการพัฒนา ประเทศ

การดำเนินการในขั้นตอนของอาคาร ทางศิลปกรรมจึงดูเหมือนจะถูกมรสุมมา กระทบอย่างต่อเนื่อง ให้มีอันเป็นไปซึ่งในปี งบประมาณ 2539 ยุทธการเชิงรุกต้องจัด ขึ้นมาใช้อีก เพื่อสร้างความสำคัญและความ จำเป็นต่ออาคารปฏิบัติการทางศิลปกรรม 2 หลัง สำหรับการเรียนการสอนทางสาขา

ห้องแสดง นิทรรศการศิลปะ แบบถาวร ใต้รับ การออกแบบและ จัดแสดงผลงาน ที่สมบูรณ์แบบ ของสหรัฐอเมริกา

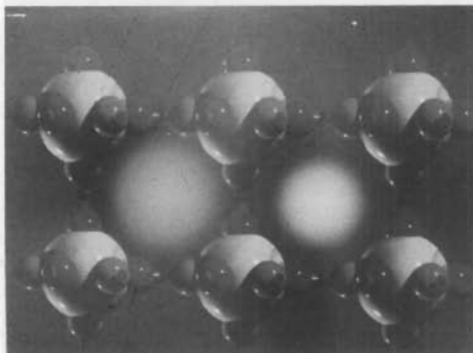

ผังโครงสร้าง
หลักสูตรคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์
ของภาควิชา
ทัศนศิลป์และ
ภาควิชาออกแบบ
ช่วงระยะเริ่ม
ดำเนินการ
ปี พ.ศ.2532

เซรามิกส์ ประติมากรรม จิตรกรรม และ
สำนักงานคณะฯ การเข้าพบเพื่อชี้แจงกับ
อธิการบดีใหม่ ดร.ผาสุข กุลละวณิชย์
กระทำอย่างต่อเนื่องทั้งส่วนตัวและหมู่คณะ
เพื่อรับรู้ร่วมกัน สร้างภาพความเข้าใจใน
ธรรมชาติของคณะให้ชัดเจนขึ้นและมหา-
วิทยาลัยได้อนุมัติงบประมาณเงินรายได้

ภาพผลงาน Computer Art ที่มีบทบาทต่อการสร้างสรรค์
ศิลปะยุคปัจจุบัน

จากส่วนกลาง จำนวน 1,500,000 บาท เพื่อ
ใช้เป็นทุนสำหรับเขียนแบบอาคารปฏิบัติการ
ทางศิลปกรรมที่จะทำเรื่องขอต่อสำนัก
งบประมาณต่อไป

อาคารคณะศิลปกรรมศาสตร์จะ
ผ่านได้หรือไม่กับภาพสำนักงบประมาณให้
ชะลอโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์เป็นภาพ
เชิงซ้อนที่อาจจะเรียกได้ว่า “คนละเรื่องเดียว
กัน” สร้างความรู้สึกไขว้เขวไม่แน่ใจสำหรับ
การดำเนินการของอาคารใหม่ คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ตลอดระยะเวลา 8 ปี คงต้องพูดว่า
“ความสุขใดเท่าความสงบเป็นไม่มี” บางครั้ง
ก็ต้องทำใจ “เพราะมันเป็นเช่นนั้นเอง”

นิสิตศิลปกรรมความเหมือนใน ความแตกต่าง

ปีการศึกษา 2535 เปิดรับนิสิต
หลักสูตรศิลปกรรมศาสตร์รุ่นแรก 2 สาขาวิชา
เอก คือ จิตรกรรมและนิเทศศิลป์ และเป็นการ
เปิดดำเนินการตามแผนของคณะที่กำหนดไว้
ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่
7 ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ สร้างความภูมิใจ
น้อยๆ แก่ผู้ดำเนินงานรวมถึงสร้างความ
ตื่นเต้นกับนิสิตรุ่นแรกของคณะศิลปกรรม
ศาสตร์ จะเป็นทั้งความหวัง ความเป็นหน้าตา
เป็นหัวหอกที่จะสร้างชื่อเสียงกลับสู่คณะ
รู้สึกว่าตั้งความหวังในรุ่นแรกไว้มากมาย
เพราะเขาคือภาพลักษณ์ของคณะที่หลาย
คนจับตามองว่าคณะศิลปกรรมศาสตร์จะ
ไปรอดหรือ จบไปแล้วจะไปทำอะไร รวมอีก
หลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับคณะจะต้อง
ให้ความสำคัญและปรับแนวทางเพื่อความ
เหมาะสมต่อไป

ประธานโครงการฯ
เรียนเชิญ
ศาสตราจารย์
ธนะ เลาทภัยกุล
จากมหาวิทยาลัย
เท็กซัส มาบรรยาย
พิเศษให้นิสิตคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์

ในช่วงเวลาปีที่ 2 ความรู้สึกของ
สังคมบูรพาที่มีต่อนิสิตศิลปกรรมศาสตร์มี
ท่าทีสับสนและไม่เข้าใจในการประพุด
ปฏิบัติของนิสิตในขณะเป็นอย่างมาก สิ่งที่มี
ปฏิกริยาต่อต้านอย่างชัดเจนเห็นจะได้แก่
“การแต่งกาย” และ “การไว้ผมยาว” ซึ่ง
เป็นความแตกต่างกับนิสิตคณะอื่นๆ โดยทั่ว
ไป หลายคนรับไม่ได้ มองเป็นสิ่งแปลกประ
หลาด และไม่เข้าใจพวก ความจริงแล้วการประ
พุดและบุคลิกของนิสิตทางศิลปกรรมการ
แสดงออกในลักษณะดังกล่าวเรียกได้ว่าเป็น
ประเพณีและค่านิยมของนิสิตสำหรับสถาบัน
ที่มีคณะวิชาทางศิลปะ ถ้าจะเรียกว่าเป็น
“แฟชั่น” นิยมคงไม่ผิด มีพฤติกรรมของการ
เลียนแบบกัน สร้างความภาคภูมิใจว่านี่คือ
บุคลิกและเอกลักษณ์ของนิสิตทางศิลปะ
ที่แตกต่างกับนิสิตทั่วไป รู้สึกว่า “เท่” ถ้าไป
ที่ไหนแล้วมีคนมอง

ความรู้สึกและพฤติกรรมของนิสิต
ทางศิลปกรรมจะเป็นอยู่ระยะเวลาหนึ่งที่เข้า
ศึกษาในมหาวิทยาลัยแต่เมื่อจบออกไปทำงาน
การปรับเปลี่ยนทางกายภาพจะเปลี่ยนแปลง
โดยสิ้นเชิง ไม่เห็นรูปเค้าเดิมที่เขาประพุด
อยู่ในมหาวิทยาลัยประเด็นอยู่ที่ว่าสังคม
มหาวิทยาลัยจะยอมรับสภาพนี้ได้มากน้อย
เพียงไร ผู้บริหารคณะจะกำหนดท่าทีและ
แนวทางปฏิบัติที่เป็นกลางและเหมาะสมให้
นิสิตปฏิบัติอย่างไร โดยไม่ทำให้เขารู้สึกถึง
ความสูญเสียอิสระภาพหรือเสรีภาพส่วนตัว
ที่ถูกระเบียบมหาวิทยาลัยไม่ได้กำหนดไว้
และคงกำหนดไม่ได้เพราะที่นี้คือ “มหา
วิทยาลัย” ไม่ใช่โรงเรียน จะใช้ไม้บรรทัด
มาคอยวัดว่าความยาวของเส้นผมเกิน 4
เซนติเมตรหรือไม่

สายกลางและความเหมาะสม
เป็นแนวทางที่ควรนำมาใช้ เราควรเข้มงวด

สมาชิกสภาผู้แทน
 ราษฎรจังหวัด
 ชลบุรี คุณสนธยา
 คุณปลื้ม มาเป็น
 ประธานเปิด
 นิทรรศการ
 ภาพถ่าย ครั้งที่ 1
 ณ City Hotel
 ศรีราชา

อะไรกันแน่ระหว่างคุณภาพทางการเรียนการสอนกับระเบียบของนิสิตเป็นการยากที่จะกำหนดลงไปโดยทันที “หลักธรรมของพุทธองค์คือ ให้ดำเนินสายกลาง” “มัชฌิมปฏิปทา” จะเป็นหลักการที่ทันสมัยอยู่เสมอ ถ้าสุดขั้วไปทางใดมากสักคมคงจะมีความขัดแย้งกันอย่างรุนแรง มาตรฐานกลางสำหรับนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์คงไม่ใช่ความแตกต่างกับนิสิตโดยทั่วไป แต่เป็นการยืดหยุ่นที่พึงยอมรับกันได้โดยไม่สูญเสียกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย แน่แน่นอนที่สุดอาจารย์ผู้เกี่ยวข้องทุกคนจะต้องเป็นผู้มีบทบาท กำกับดูแลในเรื่องนี้เพราะเขาก็เป็นนิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพาเหมือนกัน แต่อาจเป็น “ความเหมือนที่แตกต่างไปบ้าง”

กิจกรรมทางภูมิปัญญาอาศัยเวลา การเติบโต

ในปี พ.ศ.2535-2537 เป็นช่วงระยะเวลาที่มีการจัดกิจกรรมของคณะศิลป-

กรรมศาสตร์มาก เมื่อเปรียบเทียบกับคณะใหม่ที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน ในบางสัปดาห์มีกิจกรรมทางศิลปะซ้อนกัน 2-3 งาน คนทั่วไปออกปากว่า “คณะศิลปกรรมศาสตร์เคลื่อนไหวทุกกลมหายใจเข้าออก” ซึ่งคงไม่เป็นการกล่าวเกินไป การจัดกิจกรรมอย่างมากมายและต่อเนื่องด้วยความหลากหลาย ย่อมสร้างปฏิภนต่อการสังคมบูรพาทั้งแง่บวกและแง่ลบอย่างช่วยไม่ได้ “คนที่ทำมากย่อมมีโอกาสผิดมาก คนที่ไม่ทำอะไรเลยย่อมไม่ผิด” ส่วนคนที่ชอบจับผิดชมไม่เป็นแยกไว้อีกประเภทหนึ่งและไม่เข้าพวก

25 สิงหาคม 2537 การจัดกิจกรรม “ศิลปะ-สถานศึกษา” (The first Burapha Installation 1994) ได้เริ่มต้นขึ้นกระจายไปตามจุดต่างๆ ทั่วมหาวิทยาลัย เช่น ดิกรเรียน ถนน สนาม พื้นที่ว่าง สวน เป็นต้น กิจกรรมนี้ประสบความสำเร็จมากทางด้านปฏิภน

ต่อสังคม เกิดความโต้แย้งและขัดแย้งอย่างรุนแรงที่ไม่เคยมีมาก่อน “คำวิจารณ์ที่หยาบคาย” คำเยาะเย้ย ถากถาง เสียดสีปรากฏขึ้น เช่น “สุชาติ โลทอง” “ศิลปะกรรมสวมทอง” แพร่ระบาดไปทั่วมหาวิทยาลัยทุกหน่วยงาน เป็นสัปดาห์แห่งศิลปะสถานศึกษาโดยแท้

ปรากฏการณ์ลักษณะนี้ไม่ใช่เพิ่งปรากฏขึ้นในมหาวิทยาลัยบูรพาเท่านั้น แต่เกิดขึ้นในที่ต่างๆ ที่มีการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ในสังคม และขัดแย้งกับประเพณีนิยม ค่านิยมพื้นฐานของคนในสังคมทั่วไป ความรู้สึก “ปฏิเสธ” จึงเกิดขึ้น เมื่อช่วงเวลาผ่านไป ความเข้าใจจะเริ่มคลี่คลายและเกิดการยอมรับในที่สุด กิจกรรม “ศิลปะ-สถานศึกษา” ในทัศนะของนิสิตคณะต่างๆ จากการสอบถามโดยกลุ่มนิสิตจัดงานพบว่า “ส่วนใหญ่ยอมรับในกิจกรรมและการนำศิลปะไปติดตั้งในสภาพแวดล้อม” เป็นสีสันและความแปลกใหม่ของมหาวิทยาลัย แต่ในกลุ่มอาจารย์และข้าราชการต่างคณะ ส่วนใหญ่จะปฏิเสธมากกว่าอาจจะเป็นเพราะไม่ทราบ ว่ากำลังทำอะไร ไม่ทราบจุดมุ่งหมาย

ศิลปะสถานศึกษาเป็นแนวคิดที่ต้องการนำศิลปะไปติดตั้งในสภาพแวดล้อมให้เกิดความสัมพันธ์กลมกลืนและขัดแย้งตามแนวความคิดของนิสิตแต่ละกลุ่ม ศิลปะติดตั้ง (installation) เป็นที่นิยมในต่างประเทศและมีการค้นคว้าทดลองกันมาก เพื่อนำศิลปะมาเกี่ยวข้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น และสร้างภาพของผู้ชมให้แวดล้อมไปด้วยศิลปะอย่างแท้จริง กิจกรรมนี้ยังเป็นสิ่งใหม่สำหรับสังคมไทย ที่มีพื้นฐาน

สัจนิยม (Realism) มากกว่า รวมถึงกิจกรรมศิลปะ-สถานศึกษายังใหม่และเริ่มต้นด้วยนิสิตชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาเอกจิตรกรรมและสาขาวิชาเอกนิเทศศิลป์ ยังขาดประสบการณ์ มีแต่ความต้องการแสดงออกทางความคิดและจินตนาการ ไม่สอดคล้องต่อสภาพแวดล้อมมากนัก จึงเป็นภาพกิจกรรมที่ปรากฏมีทั้งขัดแย้งและกลมกลืนในแต่ละจุด

อย่างไรก็ตาม กิจกรรมลักษณะนี้เป็นกิจกรรมทางวิชาการและภูมิปัญญาที่ต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้มีความเติบโตและเจริญก้าวหน้าต่อไป ดีกว่าไปทำกิจกรรมที่ไร้สาระอื่นๆ อีกมากมาย การส่งเสริมให้นิสิตรู้จักคิดและสร้างสรรค์สิ่งใหม่ไม่ลอกเลียนแบบคนอื่น เป็นยุคโลกาภิวัตน์ที่ต้องส่งเสริม ไม่ใช่สร้างให้ลอกเลียนแบบความคิดของผู้อื่นตลอดเวลา จนกฎหมายลิขสิทธิ์ทางปัญญา ต้องออกมาคุ้มครองผู้ที่เป็นต้นแบบ เพราะสังคมไทยไม่ให้ค่า “ภูมิปัญญาของคน” มองเป็นเรื่องไร้ค่าและเป็นเรื่องง่าย ความเติบโตทางความคิดจึงไม่เกิด มหาวิทยาลัยถ้าไม่ส่งเสริมและสร้างบรรยากาศที่ดีระดับประเทศ ทิศทางแก่นิสิตให้ถูกทาง อนาคตกิจกรรมทางภูมิปัญญาคงจะเติบโตไม่ได้ และจะเรียกมหาวิทยาลัยว่าอย่างไร

พ.ศ.2537 : ปีแห่งความสับสน จะเกิดหรือดับ

ตามแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาของทบวงมหาวิทยาลัย พ.ศ.2537 คณะศิลปกรรมศาสตร์จะต้องจัดตั้งขึ้นตามนโยบายที่กำหนดไว้ คณะวิศวกรรมศาสตร์ พ.ศ.2536 คณะสาธารณสุขศาสตร์ พ.ศ.2536

อาจารย์กมล
ทัศนัญชติ
ประธานสภา
ศิลปกรรมไทย
สหรัฐอเมริกา
มอบผลงานศิลปะ
ส่วนตัวให้กับคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์

ทั้งสองคณะผ่านความเห็นชอบของกรรมการ
ทบวงมหาวิทยาลัย ผ่านความเห็นชอบของ
คณะรัฐมนตรี และออกกฤษฎีกาคณะเรียบ
ร้อย ไม่เคยคิดว่าคณะศิลปกรรมศาสตร์จะมี

ปัญหา เพราะผ่านขั้นตอนกรรมการทบวงฯ
แล้ว และเป็นขั้นตอนที่ยากถ้าผ่านได้ก็จะ
เรียบร้อยในขั้นตอนอื่น แต่กลับกลายเป็นว่า
ขั้นตอนในส่วนของสำนักงานประมาณที่คณะ

คณาจารย์
คณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ ถ่ายภาพ
ร่วมกับอาจารย์
สวัสดิ์ ดันดิสุข
ศิลปินแห่งชาติ
สาขาทัศนศิลป์
ในงานศิลปะสัญจร
ของคณะ
จิตรกรรมฯ
ณ อาคารสี่สีน

รัฐมนตรีจะต้องขอคำปรึกษา ก่อนเรื่องเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรี “ไม่ให้ความเห็นชอบ” โดยมีข้อสรุปว่า “ไม่ใช่สาขาขาดแคลนและให้อยู่ในภาควิชาศิลปะและวัฒนธรรม เช่นเดิม” ขอให้ทางมหาวิทยาลัยและทบวง ทบทวนใหม่

หนังสือฉบับนี้ของสำนักงบประมาณที่ นส 0406/29760 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2537 ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เรื่องการแบ่งส่วนราชการในมหาวิทยาลัยยูทูปา และการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์เหมือน “สายฟ้าฟาด” ทำให้ผู้เกี่ยวข้องต้อง “ช็อก” เป็นอย่างมาก การดำเนินงานของโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์เกือบ 8 ปี ต้องสลายไปหรืออย่างไรและจะต้องเริ่มต้นอย่างไรต่อไป ทำอย่างไรจะให้สำนักงบประมาณพิจารณาและวิเคราะห์ความพร้อมของคณะศิลปกรรมศาสตร์ใหม่อีกครั้งหนึ่ง เพราะภาพที่สำนักงบประมาณมองกลับมา ไม่ใช่ภาพคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่เป็นอยู่จริง แต่วิเคราะห์ตามนโยบายของรัฐบาล คือ มาตรการควบคุมกำลังคนภาครัฐและการจัดตั้งหน่วยงานใหม่

6 เดือนต่อมา คือ ช่วงเวลาของการดำเนินการเพื่อสร้างความเข้าใจให้เกิดขึ้นกับโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์ กับรัฐมนตรี ทบวงมหาวิทยาลัยและเลขาธิการคณะรัฐมนตรี รวมถึงช่วงเวลาการเขียนคำอธิบายชี้แจง 4 ประเด็น ที่สำนักงบประมาณไม่เห็นด้วย ต้องหาข้อมูลจากหน่วยงานทั้งของภาครัฐและเอกชน เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย

เป็นต้น เพื่อให้มีความเป็นจริงได้ข้อมูลชัดเจน

การดำเนินการเพื่อให้เรื่องเดิมที่สำนักงบประมาณวิเคราะห์ให้อ่อนตัวลง และให้เรื่องใหม่มีความชัดเจน มีเหตุผลหักล้าง เป็นที่ยอมรับได้กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง สร้างความสับสนในแนวทางปฏิบัติทั้งของมหาวิทยาลัย ทบวงมหาวิทยาลัย และสำนักงบประมาณ ทางออกก็คือ ต้องประสานงานทุกเรื่อง สำคัญที่สุดก็คือ ต้องไม่ให้เรื่องเดิม “ให้ชะลอโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์” เข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรี เพราะนั่นหมายถึง การยุติของโครงการฯ คณะรัฐมนตรีอาจจะลงความเห็นตามสำนักงบประมาณเพราะไม่ยุ่งยากและเสียเวลาได้แย้งในที่ประชุม แต่วิธีจะให้เรื่องกลับไปที่สำนักงบประมาณใหม่ เพื่อให้วิเคราะห์อีกครั้งหนึ่งดูมีทางเดียวต้องให้ออกจากสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เท่านั้น และจะทำได้อย่างไร ปัญหานี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นมากนักกับโครงการต่าง ๆ ของทบวงมหาวิทยาลัย เป็นสาเหตุที่ต้องศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ในช่วงวิกฤตการณ์นิสโดโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์มีปฏิริยาและก่อกระแสในรูปแบบต่าง ๆ สร้างความสับสนในจุดยืนของตัวเองว่าจะมีสถานภาพอย่างไรต่อไป จบในนามคณะไหน เป็นการหลอกพวกเขาหรือเปล่า เพราะทบวงมหาวิทยาลัยประกาศรับในนามคณะศิลปกรรมศาสตร์ มาตั้งแต่ปี พ.ศ.2535-ปัจจุบัน ผู้ประสานงานโครงการฯ จะแก้ปัญหาอย่างไร ปัญหาหลายอย่างได้มุ่งเป้ามาสู่คณะศิลปกรรมศาสตร์เพื่อ

ต้องการความมั่นใจและการเป็นคณะที่สมบูรณ์แบบที่แท้จริง ถ้าไม่เป็นคณะศิลปกรรมศาสตร์จะเกิดผลกระทบมากมายสิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ ยอดผู้สมัครเข้าศึกษาต่อจะลดลงไปเพราะปัจจุบันอันดับการเลือกแต่ละสาขาและยอดรวมทั้งหมด คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาอยู่ในอันดับที่ 2-3 เป็นส่วนใหญ่ เป็นตัวเลขที่น่าพอใจมากสำหรับคณะใหม่และอยู่ภูมิภาค แต่ถ้าไม่เป็นคณะเชื่อแน่ว่ายอดและอันดับต้องมีการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน

ในส่วนของการพัฒนาสาขาวิชาจะกระทำไม่ได้คล่องตัวเนื่องจากปรัชญาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ กับคณะศิลปกรรมศาสตร์เน้นคนละด้านการเติบโตจะเป็นไปได้ยาก หัวหน้าภาควิชาศิลปะจะต้องเหนื่อยมากเพราะนโยบายการบริหารที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ที่แย่ที่สุดจะเกิดการ

ขัดแย้งด้านงบประมาณ ครูภัณฑ์ บุคลากร เพราะนโยบายการบริหารงบประมาณใหม่ สาขาวิชาศิลปกรรมจะขึ้นอยู่กับคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ทั้งหมด ปัญหาเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะแก้ไข เพียงแค่คิดก็เหนื่อยแล้ว

น้ำใจเททอง

ช่วงระยะเวลา 19 ปี ในรั้วเททองมศว.บางแสน-มหาวิทยาลัยบูรพา ได้สร้างประสบการณ์ และการเรียนรู้ประชากรในสถาบันแห่งนี้หลายแง่มุมทั้งที่สร้างความประทับใจ และความผิดหวังอันเป็นธรรมดาของมนุษย์โลกที่จะให้ได้ตั้งใจคิดและพึงพอใจยอมเป็นไปไม่ได้ แต่ในช่วงหนึ่งของชีวิตที่ผูกพันอยู่ในสังคมแห่งนี้มีน้ำใจและความช่วยเหลือหลายๆ ด้านของมิตรต่อการดำเนินงานและการจัดตั้งในแต่ละขั้นตอน

พิธีแกลงข้าว
การจัดนิทรรศการ
ศิลปกรรม “กาญจนา
ภิเษกสมโภช
เทิดพระเกียรติ
พระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัว”
ณ Royal Garden
Resort พัทยา

ของคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่ไม่เคยลืมเป็นความรู้สึกที่ดีที่ยากจะใช้คำพูดอะไรมาบรรยาย เป็นความจริงใจที่สัมผัสได้ด้วยความรู้สึก เหมือนคำพูดที่กล่าวว่า “มิตรแท้จะดูได้เวลาเราลำบาก”

อาจารย์ชวิต สุวรรณช่าง เพื่อนต่างวัยที่ใกล้ชิดและมีน้ำใจเสมอเมื่อเวลาเกิดปัญหา ไม่เคยปฏิเสธในคำร้องขอแม้แต่ทรัพย์สินส่วนตัวเป็นจำนวนมากก็ยอมให้ได้ ภายนอกดูสมถะ แต่น้ำใจมหาศาล เป็นผู้ให้

(จากซ้ายมือ)
อ.สมาน สรรพศรี
รศ.สุชาติ เกาทอง
อ.เทพศักดิ์
ทองนพคุณ และ
อ.กมล หัสนัญชลี
ถ่ายภาพหน้าสภา
ศิลปกรรมไทย
สหรัฐอเมริกา

การจัดอภิปราย
“50 ปี หัตถ์ศิลป์
ไทย” ที่สำนัก
บริการวิชาการ
มหาวิทยาลัยบูรพา

ข้อคิดสติเตือนใจตลอดช่วงเวลา 19 ปี ที่รู้จักกันมา ผลสัมฤทธิ์ของการดำเนินงานหลายส่วนมาจากชายผู้เรียบง่ายท่านนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมวงศ์ วัจนสุนทร ผู้ใหญ่ที่ให้การเคารพนับถือของคนทั่วไป ผู้สร้างภาพฉายของการส่งเสริมสนับสนุนคณะศิลปกรรมศาสตร์มาตั้งแต่เริ่ม “ตั้งไข่” (พ.ศ. 2518-ปัจจุบัน) สายตาของนักจิตวิทยาที่เข้าใจและมองการณ์ไกลส่งผลให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ รองศาสตราจารย์ บัญญัติ สุขศรีงาม ช่วยเหลือมาตลอดเมื่อร้องขออยู่คนละคณะที่แตกต่างทางธรรมชาติวิชาแต่เข้าใจกันบนพื้นฐานการทำงาน ขั้นตอนสำคัญที่มีปัญหาได้แสดงตัวเข้าช่วยเหลืออย่างน่าประทับใจแม้จะไม่มีบทบาทและตำแหน่งหน้าที่ที่นอกจากนี้ยังมีอีกหลายคนที่ไม่ได้เขียนถึงในที่นี้ ช่วยเหลือให้กำลังใจ

การดำเนินงานในขั้นตอนต่างๆ จนสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

ความมีน้ำใจช่วยเหลือเหล่านี้เป็น สิ่งสะท้อนภาพบางประการของสังคมบูรพา ที่ยังคงรักษาเอกลักษณ์ของชาวบางแสนไว้ได้ ก็คือ “เทาทองต้องมีน้ำใจ” โดยเฉพาะปัจจุบันสิ่งนี้หาได้ยากเต็มที ความเป็นตัวใครตัวมัน การแข่งขันตามแบบสังคมอุตสาหกรรมใหม่เข้ามามีบทบาทเพิ่มขึ้น เป็นวัฒนธรรมใหม่มาแทนที่ความเป็นไทย โดยเฉพาะโลกยุคโลกาภิวัตน์ ที่เติบโตเพียงวัตถุแต่จิตใจไม่พัฒนาคุณค่าจึงขาดหายไป

ศิลปกรรมศาสตร์กับสาขา

ขาดแคลน : ไม่ชัดเจนแต่แอบแฝง

มาตรการควบคุมอัตรากำลังคน
ภาครัฐของรัฐบาลในสมัยนายชวน หลีกภัย

อาจารย์คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์
ยุคเริ่มต้น
ความหวังใหม่
ศิลปกรรม
บูรพา

คณะอาจารย์
จากศิลปกรรม
บูรพาไปดูงานที่
Norton Simon
Museum
แคลิฟอร์เนีย

การเขียนภาพ
จิตรกรรม
ตกแต่งบนผนัง
อาคารขนาดใหญ่
สร้างความแปลกตา
น่าสนใจแก่ผู้
พบเห็นที่
Hollywood
U.S.A.

นายกรัฐมนตรี ที่กำหนดอัตราขยายตัว
ของราชการและการจัดตั้งหน่วยงานใหม่
เปรียบเทียบเป็นดาบอาญาสิทธิ์มาพร้อม

กับ “สาขาขาดแคลน” ควบคุมการขยายสาขา
วิชาใหม่ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยให้หน่วยงาน
ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายเป็นฝ่ายควบคุมดูแล

ผู้อำนวยการ
กองการศึกษา 2
สำนักงบประมาณ
มาเยี่ยมชม
ภาควิชาศิลปะ
และวัฒนธรรม
เพื่อความร่วมมือ
และการขยายงาน
โครงการคณะใหม่

โครงการ
คณะศิลปกรรมศาสตร์
จัดแสดงผลงาน
ทางศิลปะ
และออกแบบ
ณ ห้างเดอะฟอรั่ม
พลาซ่า ชลบุรี
เป็นประจำทุกปี
(พ.ศ. 2530-2536)
เพื่อเผยแพร่และ
ประชาสัมพันธ์
คณะวิชาใหม่ และ
วิชาการทางศิลปกรรม
ให้แพร่หลาย

ให้มีผลอย่างจริงจัง สร้างผลกระทบโดยตรง
กับโครงการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ที่
ผ่านเข้าสู่ขั้นตอนของการพิจารณาของสำนัก

งบประมาณพอดี และได้รับการวิเคราะห์และ
พิจารณาให้ชลโครงการไว้ก่อนโดยที่ข้อท้วงติง
4 ประเด็น ที่สำคัญข้อแรก คือ “ไม่ใช่สาขา

ผศ.ดร.ผาสุก
กุลละวณิชย์
อธิการบดีให้การ
ต้อนรับคณะ
เจ้าหน้าที่จาก
สำนักงบประมาณ
มาดูความพร้อม
โครงการคณะ
ศิลปกรรมศาสตร์

ขาดแคลน”

คณะวิชาทางศิลปกรรมศาสตร์ ภาพลักษณ์โดยรวมที่ผ่านมา คนส่วนใหญ่ จะไม่เข้าใจว่าจบแล้วไปทำอะไร หรือเรียน “วาดรูป” “ปั้นรูป” เท่านั้น จะมองไม่ออก ว่ามีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ ธุรกิจ อุตสาหกรรมมากนักน้อยเพียงไร จึงมีผลต่อการวิเคราะห์และพิจารณาจากสำนักงบประมาณ ในทางตรงกันข้าม จะไปโทษผู้ทำหน้าที่ไม่ได้ ควรจะเป็นหน้าที่ของคณะวิชาทางด้านนี้จะต้องร่วมมือกันสร้างโลกทัศน์ต่อประชาชน รวมถึงรัฐบาลให้มองภาพคณะศิลปกรรมศาสตร์อย่างเป็นรูปธรรม

คณะศิลปกรรมศาสตร์โดยโครงสร้าง สาขาวิชามี 2 ส่วน คือ

1. วิจิตรศิลป์ (Fine art) 2. ประยุกต์ศิลป์ (Applied art) คนส่วนมากจะ

มองเห็นภาพเฉพาะกิจกรรมและผลงานทางด้าน วิจิตรศิลป์มาก เนื่องมาจากคุ้นเคยกับการเรียน และการพบเห็นจากนิทรรศการทางศิลปะที่ จัดแสดงผลงานทางทัศนศิลป์อย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอตามสถานที่ต่างๆ ส่วนผลงาน ในส่วนที่ 2 ประยุกต์ศิลป์ จะไม่คุ้นเคย เนื่องมาจากสาเหตุต่างๆ ความจริงผลงานทาง ด้านนี้มีความเกี่ยวข้องกับประโยชน์ใช้สอย และชีวิตประจำวันมาก เช่น การออกแบบ ตกแต่ง ออกแบบผลิตภัณฑ์ ออกแบบ เครื่องประดับ ออกแบบนิเทศศิลป์ ออกแบบแพคเกจจิ้ง เป็นต้น และสาขาวิชาในกลุ่ม ประยุกต์ศิลป์หลายสาขาเป็นสาขาขาดแคลน เช่น ออกแบบเครื่องประดับ ออกแบบ สิ่งพิมพ์ และ computer graphic

บางสาขาวิชาในคณะศิลปกรรม ศาสตร์เป็นความขาดแคลนที่แอบแฝงไป

นายกเทศมนตรี
ศรีราชา
เป็นประธาน
เปิดนิทรรศการ
ศิลปกรรมของ
อาจารย์ โครงการ
คณะศิลปกรรม-
ศาสตร์ ณ ร้านภัท
ศรีราชา

กับความต้องการของสังคม ที่มีเหตุและปัจจัย
คู่กันไป คนส่วนใหญ่จะมองเห็นส่วนเดียว
โดยไม่มองทั้งระบบที่ต่อเนื่อง ทำให้รายวิชา

ทางด้านศิลปกรรมศาสตร์ไม่สำคัญและไม่
ขาดแคลน สร้างความไม่ยุติธรรม และมอง
ภาพความขาดแคลนอย่างเป็นจริง สมเหตุ

ดร.อำนาจ
สุวรรณศิริ
ประธานกรรมมา
ธิการฝ่ายศานา-
ศิลปะและ
วัฒนธรรม
สภาผู้แทนราษฎร
เชียงใหม่
มหาวิทยาลัย
บูรพา

ประธานโครงการ
คณะศิลปกรรม
ศาสตร์ ถวายเงิน
สมเด็จพระเทพฯ
ในพิธีเปิดอาคาร
60 พรรษา
มหาวิทยาลัย

สมผล เพราะการพัฒนาประเทศ ธุรกิจและ
อุตสาหกรรมต้องอาศัยปัจจัยหลายด้าน การ
พัฒนาคุณภาพของสินค้าและผลิตภัณฑ์ให้
มียอดขายสูงขึ้นเป็นปัจจัยหนึ่ง และเป็นองค์
ประกอบร่วมหลักที่สำคัญเพื่อให้สินค้าแข่งขัน
กับตลาดทั้งภายในและภายนอกประเทศได้

รศ.บุญฤดี สุขศรีงาม
รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ
(คนกลาง) เป็นประธานเปิด
นิทรรศการศิลปะจิตรกรรม
ภาพพิมพ์ ครั้งที่ 1
รศ.ดร.บรรจง ชินทรสา
รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร และ
คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
ให้เกียรติมาร่วมงาน

ปริญญางานประวัตินศาสตร์
 ศิลป์ไทยกับศาสตราจารย์
 ประภคิต บัณฑิต
 ที่หอศิลป์แห่งชาติ

คุณวิฑิตา คุณปลื้ม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
 จากจังหวัดชลบุรี วิทยา รัฐมนตรีประจำสำนัก
 นายกรัฐมนตรี คุณสรวัดต์ โทอิวิหก ประธานเปิด
 นิทรรศการฯ อธิการบดีมหาวิทยาลัยบูรพา และ
 ประธานโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์
 ร่วมงานนิทรรศการศิลปกรรม “กาญจนนิกโขก
 สมโภชเทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”
 ณ Royal Garden Resort พัทยา

ฯพณฯ พลเอกเปรม
 ดิถสุลานนท์ องคมนตรี
 และรัฐมนตรี
 เปิดนิทรรศการศิลปกรรม
 “กาญจนานิกเชกสมโกช
 เทิดพระเกียรติ
 พระบาทสมเด็จพระ
 พระเจ้าอยู่หัว”
 ณ Royal Garden
 Plaza กรุงเทพฯ

อย่างมีประสิทธิภาพ แต่การให้ความสำคัญ
 มองที่จำนวนการผลิตเครื่องมือในการผลิต
 ที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีประการเดียว ปัจจัย
 ร่วมกับความต้องการแอบแฝงในขั้นตอน
 ของระบบอุตสาหกรรม “ด้านออกแบบ” จึง
 หายไป

ขั้นตอนช่วงเวลาเป็นปัญหาไม่สิ้นสุด

การทำงานกับ “ดวงชะตาราตี”
 โดยส่วนตัวไม่ค่อยมีความเชื่อมากนักเพราะ
 เชื่อมั่นว่า “ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน” ถ้า
 มีความตั้งใจและทำงานอย่างจริงจังปัญหา
 และอุปสรรคจะผ่านพ้นไปได้ แต่สำหรับคณะ
 ศิลปกรรมศาสตร์ไม่เป็นอย่างที่คาดหวังไว้
 เป็นคณะที่มีอุปสรรคในขั้นตอนต่างๆ มาก
 ที่สุด และทำให้เวลาขั้นตอนต้องขยายออกไป
 และมีผลกระทบต่อการศึกษาในขั้นสุดท้าย
 คือ

1. ต้องผ่านความเห็นชอบของ
 กรรมการทบวงมหาวิทยาลัย 2 ครั้ง จึงให้
 ความเห็นชอบจัดตั้งเป็นคณะศิลปกรรม-
 ศาสตร์ได้

ถ่ายภาพร่วมกับ
 คุณเนาวรัตน์
 พงษ์ไพบูลย์
 ในงานนิทรรศการ
 ศิลปะ “Kamol
 & His Artist
 Friend” ที่
 หอศิลป์แห่งชาติ

การบรรยายทาง
วิชาการบทบาทของ
ศิลปะและออกแบบ
ในยุคโลกาภิวัตน์
โดยเฉลิมชัย
 โฆษิตพิพัฒน์ และ
 กิตติ ชัมพูนพพงษ์
 ณ ห้องประชุมอาคาร
เรียนรวม 2

ผศ.ดร.ผาสุข
 กุลตะวณิชย์
 อธิการบดี เป็น
ประธานเปิดนิทรรศการ
การศิลป์สู่
"น้ำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต"
ครั้งที่ 6 ณ มหา-
วิทยาลัยบูรพา
คุณกอบกาญจน์
วัฒนวรางกูร
รองประธาน
บริษัทโคชิบา
เป็นตัวแทน
โครงการฯ

2. การร่างกฤษฎีกาคณะศิลปกรรมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยเสียเวลาไป 2 เดือน เนื่องจากติดช่วงเวลาทำแผนฯ 8 ของมหาวิทยาลัย

3. ร่างกฤษฎีกาคณะศิลปกรรมศาสตร์ไปติดค้างที่ทบวงมหาวิทยาลัย 3 เดือน เนื่องจากทบวงฯ ปรับเปลี่ยนโครงสร้างการบริหารใหม่

4. ร่างกฤษฎีกาคณะศิลปกรรมศาสตร์ไปติดค้างที่สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (กรกฎาคม 2537 - กุมภาพันธ์ 2538) 8 เดือน เนื่องจากสำนักงบประมาณไม่เห็นชอบเพราะว่ามาตรการควบคุมอัตรากำลังของภาครัฐที่ออกมาในจังหวัดและช่วงเวลาที่คุณศิลปกรรมศาสตร์เข้าสู่การพิจารณาพอดี

ถ้าพิจารณาขั้นตอนต่างๆ จะพบว่าการเสียเวลาในขั้นตอนต่างๆ อันเนื่องมาจากปัญหาและตัวแปรจะมีผลต่อปัญหาและอุปสรรคในขั้นสุดท้ายคือ ข้อที่ 4 อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าโครงการคณะศิลปกรรมศาสตร์ไม่เสียเวลาและผ่านเข้าสู่การพิจารณาของสำนักงบประมาณก่อนเดือนกรกฎาคมก่อนมาตรการควบคุมอัตรากำลังคนภาครัฐจะออกมา คณะศิลปกรรมศาสตร์จะเป็นคณะที่สมบูรณ์ในช่วงเดือนตุลาคม 2537 ตามที่แจ้งกับนิสิต เมื่อกรกฎาคม 2537 แต่ปัญหานี้ขั้นตอนและช่วงเวลาดังกล่าวนี้นี้จะเป็น “ดวงชะตาราศี” ของคณะศิลปกรรมศาสตร์หรือไม่ไม่มีใครรู้ แต่มีความพอดีเหลือเกิน และทำให้คณาจารย์นิสิตทุกคนของคณะศิลปกรรมศาสตร์ต้องร้องเพลงรอและไม่รู้ว่าจะร้องนานแค่ไหน

8 ปี ศิลปกรรมบูรพากับ “ตัวอย่างศึกษา”

พ.ศ.2530-2537 8 ปี ของระยะเวลาการดำเนินงานและวางแผนการจัดตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นช่วงระยะเวลาที่ยาวมากเมื่อเปรียบเทียบกับ การดำเนินงานของภาคเอกชน และความเปลี่ยนแปลงทางวิชาการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในแต่ละปี คำถามที่ตามมาคือ “ความคล่องตัวความอิสระทางวิชาการ ด้านการบริหารและจัดการจะมีความเป็นจริงมากน้อยเพียงไร ถ้าอยู่ในกำกับของหน่วยงานภาครัฐ เงื่อนไขและตัวแปรเหล่านี้เป็นปัญหาที่ต้องเร่งดำเนินการแก้ไข ไม่ใช่โยนภาระให้อยู่ในความรับผิดชอบของคนใดคนหนึ่ง

ช่วงเวลาที่สูญเสียไปไม่สามารถประเมินค่าเป็นตัวเลขได้ แต่คือผลกระทบทางด้านการวางแผน การจัดการ และการพัฒนาสาขาวิชาทางศิลปกรรมให้บรรลุผลสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการหลายๆ ด้าน ต้องถูกควบคุมอยู่ในวงจำกัดไม่สามารถเติบโตในทิศทางที่ควรจะเป็น ความคล่องตัวในการบริหารและจัดการถูกดูแลจากหน่วยงานภาครัฐที่ขาดการศึกษาระบบชาติวิชาวางอย่างเป็นรูปธรรมและมีการประสานงานอย่างใกล้ชิด ปัญหาเหล่านี้ต้องเร่งดำเนินการแก้ไขเพื่อให้หน่วยงานใหม่ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตสามารถ ดำเนินการได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ปัญหาและอุปสรรคของคณะศิลปกรรมศาสตร์ควรจะเป็นตัวอย่างสำหรับหน่วยงานใหม่ๆ ไว้ศึกษาและปรับแนวทางแก้ไขต่อไป อย่าให้ต้องเสียเวลามากไปกว่านี้ เพราะมีเรื่อง สำคัญที่ต้องดำเนินการอีกมาก

วันเกิดคณะ “วันศิลปกรรมบูรพา”

การดำเนินงานและทำงานทุกอย่าง ผู้เกี่ยวข้องและรับผิดชอบต้องการความสำเร็จ เพื่อสร้างขวัญกำลังใจต่อตนเอง และภาระงานอื่นๆ ต่อไปวันที่ 22 มิถุนายน 2538 คือวันที่สำคัญของชาวคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาทุกคน เพราะเป็นวันที่ กฤษฎีกาคณะศิลปกรรมศาสตร์...สำเร็จ เรียบร้อย เป็นคณะที่สมบูรณ์แบบถูกต้อง ตามกฎหมายหลังจากใช้คำว่า “โครงการ” มาเกือบ 9 ปี จนคิดว่าจะไม่มีวันนี้ที่รอคอย

22 มิถุนายน 2538 สมควรที่จะ เรียกว่าเป็น “วันเกิดคณะศิลปกรรมศาสตร์” เพราะมีความเหมาะสมด้วยประการทั้งปวง สร้างความภาคภูมิใจแก่อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนิสิตทุกคน แต่เนื่องจากชื่อคณะศิลปกรรมศาสตร์ปัจจุบันได้จัดตั้งขึ้นในหลายสถาบัน เช่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เป็นต้น วันเกิดของคณะสมควรจะพิจารณาหาชื่อที่เป็นกลาง มีเอกลักษณ์ของตัวเองอย่างเด่นชัด คนทั่วไปทราบได้ทันทีว่าเป็นคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ความน่าจะเป็นควรเรียกชื่อวันเกิดคณะว่า “วันศิลปกรรมบูรพา” คือผนวกชื่อคณะและมหาวิทยาลัยไว้ด้วยกัน

“วันศิลปกรรมบูรพา” จะเป็นวันที่สำคัญของศูนย์รวมจิตใจกับคณะศิลปกรรม

ศาสตร์ทั้งปัจจุบันและอนาคต ด้านานการ สืบทอดประเพณี การสร้างสรรค์ต่างๆ จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากรุ่นที่ 1 และต่อๆ ไป เชื่อในศักยภาพของคณาจารย์และนิสิตทุกคน จะสามารถสืบสานวัฒนธรรมทางสร้างสรรค์ใหม่ๆ ให้เกิดขึ้นในสังคมบูรพาแห่งนี้ แม้ว่าคณะศิลปกรรมศาสตร์จะเป็นคณะเล็กๆ ไม่ใช่คณะที่อยู่ในแผนการพัฒนาของประเทศและมหาวิทยาลัยแต่คณะศิลปกรรมศาสตร์ คือ สีสัน และทางเลือกใหม่ของนิสิตที่ต้องการศึกษาทางด้านศิลปะ ออกแบบและดนตรี เพื่อเป็นวิชาชีพ ส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิต ดำรงตนประกอบอาชีพอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขไม่เป็นภาระต่อรัฐบาลทั้งในปัจจุบันและอนาคตนี้คือ “ปรัชญาของเราชาวศิลปกรรมบูรพา”

“วันศิลปกรรมบูรพา” จึงมีความหมายต่อทุกคนเป็นอย่างสูงและจะสืบทอดวันแห่งความเติบโตและดึงมาร่วมกันให้ยาวนานตลอดไป “ปณิธาน” นี้จะเกิดผลสัมฤทธิ์ไม่ได้ถ้าทุกคนไม่ให้ความสำคัญ จึงฝากความหวังไว้กับทุกคนในคณะจงร่วมกันสร้างสรรค์ จรรโลงคุณค่าทางศิลปกรรมให้เกิดขึ้น สร้างภาพพจน์ใหม่แก่สังคม ให้ยังรากลึกลงในจิตใจของประชาชน เพื่อเป็นฐานที่มั่นคงต่อไปโดยจะขอยืมคำอมตะของท่าน ศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ว่า “ศิลปะยืนยาวชีวิตสั้น”

